

A V E M A R I A

FEBRUARY, 1935

AVE MARIA

published monthly by

*The Slovenc
Franciscan Fathers,*

Lemont, Illinois

in the interest of the
Slovenc Franciscan Com-
missariat of the Holy
Cross.

Subscription Price:
\$2.50 per annum

Naročnina:
\$2.50 letno.
Isven U. S. A. \$3.00

Management - Upravištvo
P. O. B. 608,
Lemont, Illinois

Editor - Urednik
P. Alexander Urankar,
1852 W. 22nd Place,
Chicago, Ill.

Entered as second-class
matter August 20, 1925, at
the post office at Lemont,
Illinois, under the Act of
March 3, 1879. Acceptance
of mailing at the special
rate of postage provided
for in Section 1103, Act
of October 3, 1917, author-
ized on August 29, 1925.

Naročite se na

"AVE MARIA"

*ki je glasnik katoliškega življenja slovenskim
izseljencem v Ameriki in porok
zvestobe katoliški Cerkvi.*

Vsak naročnik

NAŠEGA LISTA JE PODPORNIK VELIKE MISLI
MISIJONSTVA JEZUSOVEGA. ZAKAJ? DOLAR-
JI, KI SI JIH NAMENIL ZA NAROČNINO NAŠEGA
LISTA, NISO VRŽENI V KOT. KAMENČKI SO ZA
ZGRADBO KRISTUSOVEGA DUHOVNIŠTVA. ZA-
TO JE BILA AVE MARIJA USTANOVLJENA, DA
BI V GMOTNEM OZIRU PODPIRALA DIJAKE,
KANDIDATE ZA DUHOVNIŠKI STAN. TVOJA
NAROČNINA JE SEME, KI NAJ NEKOČ OBRODI
SAD V VINOGRADU GOSPODOVEM. KOLIKO JE
DIJAKOV, KI BI RADI ŠTUDIRALI, PA NIMAJO
SREDSTEV. SAMOSTAN V LEMONTU JE
TUDI ŠOLA IN VZGOJEVALIŠČE IDEJALNIM
FANTOM, KI SO SI ZAŽELELI SLUŽBE ALTAR-
JA. SEDAJ RAZUMEŠ. NAŠ LIST UTIRA POT
TEM ŠTUDENTOM.

A V E M A R I A

Februarska številka, 1935—

Nabožni mesečnik.

—Letnik XXVII.

DAROVANJE MARIJINO

“**K**O so se dopolnili dnevi njenega očiščevanja po Mojzesovi postavi, so ga prinesli v Jeruzalem, da bi ga postavili pred Gospoda, kakor je pisano v postavi Gospodovi.

Za Marijo je bilo to, da je šla v Jeruzalem, nekaj ob sebi umevnega. Zares, Jezusa ni spočela na človeški način. Zakon narave, sicer tako zelo nespremenljiv, nje ni vezal. Obilica milosti ga je zabrisala. Ali se je radi tega čutila prosto? Marija je dobro vedela, da milost ni zasluga. To je tako močno čutila, da ji je milost narekovala dolžnost. In v resnici. Trije nagibi so jo silili, da je prišla v tempelj; veselje jo je ožarevalo, kakor vse druge matere; hotela se je zahvaliti za svoje Dete. Združila je visoko čast device z dostojanstvom matere. Imela je otroka, ki mu je sam Bog oče, sina Najvišjega!

Tako se je podala na pot, na katero se je že tedne prej pripravljala. Vsa prežeta hvaležnosti, polna ponižnosti je šla proti templju, kakor da bi se njene duše dotaknile besede preroka:

“Čisto nepričakovano pride Gospod v tvoj tempelj, On, katerega vi iščete,
Poslanec zaveze, po katerem vi hrepenite. O glejte, On pride . . .” (Mal. 3, 1)

Toda, kako bi Ga pričakovali? Nihče ni poznal tihe Device, nihče ni slutil, da je na svojih rokah prinesla Gospoda sveta. Tako neopaženo se je pomešala v vrsto drugih mater, da bo vrnila Gospodu Bogu, kar je od njega dobila, za otroka bo darovala golobčka . . . Nenadoma jo je obšel strah in ljubo ji Dete je tesno privila k slabotnemu telesu . . .

Prispela je do templja. Marija in Jožef sta vstopila, Mati z Detetom v naročju, sveti Jožef z dvema goloboma.

Iz množice se je dvignila častitljiva postava, veselje je sevalo iz njegovih oči, Simeon. Tako pristrčno in preprosto je prosil Mater, da mu, da Dete, obenem pa skromno in željno stegnil svoji tresoči roki in Mati se kljub presenečenju ni mogla ustavljati. Kmalu so radovedneži obstopili Mater božjo, Simeon pa jim je strmečim govoril:

Sedaj rad umre; odkar je v svojih rokah držal božje Dete, nima nobene želje več. Odkar je videl Zveličarja, je njegovo vroče hrepenenje izpolnjeno. Ta speči otrok, ki ga nikdo izmed navzočih ne pozna, bo nekoč slaven med vsemi narodi in bo tudi pogane razsvetljeval.

Med vsemi, ki so slišali tako čudovite reči o tem Detetu, je zavladala grobna tišina. Marija je nepremično stala in strmela. Tako je Simeon vendar pričakal Njega, po katerem je vse svoje dolgo življenje neutolažljivo hrepenel in po Njem klical. Njega videti in umreti je bila edina sreča za do-brega starčka. Ona pa je smela biti pri Njem ure in ure, dan za dnem. Znova jo je obšlo strmenje. Strmenje in radost sta jo napolnila radi nenavadnega srečanja, radi vzvišenosti poklica: biti Mati božja in radi brezmejne obilice milosti.

In vendar ji je mnogo višje reči, kakor Simeon, oznanil angel.

Da se bo božji Sin razodel tudi poganskim narodom, to je Marijo veselilo, ne pa presenetilo. Odkod potem strmenje? Ali je že pozabila dogodke one velike ure? Ali se je samo čudila nad

vednostjo tujega, neznanega moža? Neumna vprašanja! Kdor je le malo pogledal Mariji v dušo, temu se je globoko vtisnila besedica izgovorjena pri jasticah: Ona pa je vse ohranila in premislila v svojem srcu. Njena duša ni mogla biti topa. Kar je enkrat doživela na Velikem in Vzvišenem, to je v njenem srcu dalje živelo. Četudi so dnevne skrbi po prazniku zahtevale svoje pravice, Marija ni pustila, da bi vse to, kar se je ponavljalo vsak dan, postalo vsakdanje. Božja čuda so pa neizčrpna. vedno nov čar razodevajo premišljujoči duši. Starčkovu hrepenenje je zbudilo v njeni duši novo strmenje in veselje.

*Dale ne bi pozabili njene osuplosti!
Da vendar ne bi mislili, da že vse vemo!*

Kakor razjedajoči strup uničuje brezbriznost naše najboljše moči duše, umori navdušenje, nas stori nerodne v zaupanju do Boga in duševno slepe.

Bog je obvaroval Marijo pred to nevarnostjo: "Tvojo dušo bo presunil meč, da se razodenejo misli iz mnogih src." Prvič je bila odvzeta koprena raz njene oči, ki ji je zakrivala jasen pogled v bodočnost, kar je že večkrat medlo slutila, je sedaj jasno zagledala, Marija je vedela, zakaj je prinesla dar! — Toda naj pride kar hoče, ona bo prenesla vse za svojega Sina, vse z Njim, in v njegovem trpljenju ga bo tolažilo Materino srce. Po starčkovi besedi se je čutila Marija bolj tesno združena s svojim Sinom.

Ali je dobro slutila vso veličino bodočega trpljenja? Kar bo zadelo Sina, bo zadelo tudi njo. Na to je bila pripravljena, da, celo veselila se je, da bo mogla z Njim trpeti. Toda, če božji meč loči Sina od Matere?!

Veselje in žalost sta se mešala v njeni duši, že je hotela domov, a za starcem je prišla starka — prorokinja. Štiri in osemdeseto leto jo je že mučilo, a ta čudovita ura snidenja jo je predramila. Dete jo je spremenilo v otroka, za apostola, da je dala razglasiti, kaj je videla, zapovedala je obvestiti ves Jeruzalem, da je čas odrešenja že prišel . . .

Mirno kakor sta prišla, sta se vrnila Marija in Jožef z otrokom domov. Prebogat dan se je nagnil k zatonu. Darovanje je bilo končano. V daljini se je svetil veličastni tempelj. In kakor daljna bliskavica je zatrepetalo nad horizontom. Postava se je dopolnila, a kajkrati bo kruto zahtevala v življenju Matere in Deteta svojo neizprosno pravico. — "Ko pa se je dopolnil čas, je poslal Bog svojega Sina, rojenega iz žene, podvrženega postavi, da odkupi tiste, ki so pod postavo." (Gal. 4,4-5)

Kdor hoče nastopiti kot rešenik, mora v prvi vrsti postaviti izpolniti. Za moža in ženo, za Jude in pogane se je rodilo Dete in svet bo še enkrat prišel v nasprotje z Njim. Toda nasprotstva se ne sme bati, kdor se hoče obnoviti. Treba je znati čakati, kakor sta čakala Simeon in Ana.

Tako sta šla svojo pot, v Marijini veliki duši pa sta se za oblast borila veselje in pripravljenost, strmenje in boleost.

DVOJČICI

(Spisal Marin Miha.)

TINCA in Tonca sta se igrali s svojima punčkama. Punčki sta si bili docela podobni, a tudi obe "mamici" sta bili kakor ena in ena. Obe sta imeli enako debele kratke noge, enako sladka debela lica, enako plave vprašajoče oči. Zadaj po hrbtu pa je cingljalo obema zopet nekaj čisto enakega; namreč kratek repek skupaj zvezanih, še ne pristriženih las. Razloček je bil le ta, da je imela Tinca ta privesek zvezan z rdečo pentljo, Tonca pa z modro; seveda, zato da sta se vsaj ločili druga od druge. Ker narava ni bila poskrbela za razloček, je pač morala zanj poskrbeti mamica.

Pred deklicama je stal s prekrizanimi rokami bratranec Dolče, ki je bil sicer tudi še zelo majhen, a je hotel imeti obraz ubran že kar v učene gube. Hotel je vedeti nekaj več, ko ti dve njegovi neumni in tako otročji, no — sorodnici! Kako zviška doli ju je opazoval, ko sta se trudili, da vspavata vsaka svojo punčko, a se jima to nikakor ni hotelo posrečiti. Obe, Tinca in Tonca sta peli vsaka svojo vspavanko, pa tako da je Tinca pri tem držala svojo glavico na desno, Tonca pa na levo, ter sta se obe zibali semintja v svoji materinski sreči. No!

"Ah, kakšne neumnosti uganjata!" je pomiloval Dolče.

"Pa nikar ne glej!" je zavrnila Tinca.

"To sta dobili danes za god, jeli?"

"Sva! Sva!"

"Kdo pa jima je obleko napravil? Eni rdečo, drugi modro?"

"Teta Mina. Meni rdečo, ker sem Tinca, oni modro. ker je Tonca."

"A tako? Koliko pa sta vidve stari danes, a?" je prašal Dolče.

"Pet let," je odvrnila Tinca in pritiskala punčko na prsa.

"Ali obe skupaj?"

"Ne obe skupaj!" je zavračala Tonca. "Obe skupaj sva trideset!"

Izgovorila je to tako resno in s prepričanjem, da se je videlo, da ji ne vstaja niti najmanjši dvom, da bi to ne vtegnilo biti res. In prav to se je zdelo Dolčetu tako silno smešno. In neumno obenem! Za to je smatral za najprimernejši odgovor, da je dal svoj kazalec na svoje čelo in povrtal ž njim, pa nič rekel.

"Poglej no," je rekla Tinca Tonci in ji pomolila svojo punčko, "moja punčka se je že vsa zaprašila. Nič več je ne maram. Ti jo imej."

In jo je vrgla pred Tonco. Zraven je vihala nosek. kakor podobno tudi mi odrasli delamo, ako hočemo povedati, da kaka stvar ni izpolnila naših nad.

Tonca je na to razvila svojo punčko in je zapazila, da je tudi oprášena. Pa jo je vrgla Tinci pod noge z istim izrazom na nosku in skoro istimi besedami: "Moja je tudi prašna. Tudi jaz je ne maram."

Zdaj sta držali in ogledovali vsaka svojo "tujo" punčko in ta zamena je za nekaj časa osvežila njih zanimanje, tako da sta se jima obrazka zopet zategnila v zadovoljen smeh.

"Zdaj imam novo punčko!" je rekla Tinca vesela in zavijala Toncino punčko v cunje.

"Tudi moja je nova," je rekla Tonca.

"Ali nista nič več prašni?" je prašal Dolče.

"Kdo?"

"I no! Punčki!"

"Ne. Sedaj nista nič več prašni!"

Dolče se je smejal, da so mu stopile solze v oči, a le tiho in kakor sam zase. Pri tem se je udarjal s palcem po čelu in kremžil obraz v zasmehljive gube.

"Ah, kako sta neumni! Kako sta neumni!"

To je ponavljal, a tako, da se je komaj slišalo.

"Otroka," je rekel potem, "ali vesta, da se mi smilita. Saj če se prav premisli, vidve imata danes vsaka le pol godu."

"Ne!" sta se postavili obe kar enoglasno. "Vsaka ima svoj god!"

"God za dva otroka, to je vendar za vsakega pol."

"Veš kaj Tonca," se je spomnila sestra, "dopoldne imam jaz god, popoldne ti."

"Ne, dopoldne ga bom imela jaz," je ugovarjala Tonca. "zato ker dopoldne mama deli darila."

"Jaz hočem dopoldne!" se ni dala ugnati Tinca.

Prepir odložita za drugo leto," je miril Dolče, "saj letos sta darila že prejeli."

Ta razlog je bil tehten dovolj, da sta se jezna obrazka zopet zategnila v smeh.

"Ampak Tinca, povej mi, ali si ti res Tinca. Jaz mislim, da bi bila lahko tudi Tonca," je začel mali Salomon

In je zakrenila glavo, da ga je rdeči trak, ki ga je imela v kiti, skoro udaril po nosu.

"To že! To že! Ampak, kdo ve, če vama ni kdo kedaj ponoči, ko sta spali, zamenjal trakove in si Tinca sedaj vendarle Tonca, a?"

Tinca je že skoraj podvomila in mislila, da bi se bilo vtegnilo kaj takega vendarle kedaj zgoditi. Pa je hitro povzela Tonca takole:

"Čuj Tinca, ali ti kislo mleko rada ješ?"

"Ne. Kislega mleka ne maram," je je namrdnila Tinca.

"Torej si ti le Tinca!" je kliknila Tonca zmagovito. "Ti kislega mleka nikdar nisi marala, a jaz sem ga vedno rada imela in ga še imam. Zdaj pa naj Dolče govori."

Dolče je bil poražen. Tinca in Tonca sta mu pokazali jezik in odbrzeli s svojima punčkama na vrt. Ko je Dolče mislil, da ima dober odgovor na jeziku, jo je ubral za njima in ju našel, ko sta stali pod oknom strica Matica. Stric Matic je stanoval v prvem nadstropju in je bil tedaj baš odprl okno in na konopcu spuščal nekaj v papir zavitega v globino.

Stvar se je tako hitro vrtela okrog sama sebe, da ni bilo mogoče spoznati, kaj je. Zato ni bil Dolče, ki je tiho od zadaj pristopil, nič manj radoveden, ko Tinca in Tonca.

Ko je predmet prišel v bližino, so se roke obeh deklic željno stegnile po njem; a v tistem hipu je sila od zgoraj potegnila nazaj in stvarca se je motala in vrtela zopet navzgor...

"Nič poprej, da uganeta, kaj je to!" je nagajal stric Matic.

"Dvojčici iz lecta!" je kliknila Tinca.

"Oh saj res! In ena je rdeča, druga je modra! V sredi se pa skupaj držita!" je hitela Tonca.

"Katera ju bo dobila?" je prašal stric Matic.

"Jaz! Jaz!" sta kričali deklici. cepetali z nogami in stegovali roke.

"Torej obe hočete imeti to darilce? Hm! Obe ga vendar ne morete imeti. Kaj praviš Tonca, na tole? Tinca naj ima obe punčki, ti pa ji to privoščiš in se izkaži, da si dobra sestra. Kaj?"

Tonca je povsila glavico, ker ji ni bilo nič kaj všeč, da bi morala baš ona biti dobra sestra.

"Tinca naj bo dobra sestra," je rekla.

"No Tinca?" je odvrnil stric Matic, "ali hočeš biti dobra sestra?"

Pa je Tinca prav tako povsila glavo in dve debeli solzi sta ji zdrknili po lici. Ah, kako lepo je reči da je kdo "dobra sestra", kako težko je časih biti dobra sestra!

"Zakaj pa ravno jaz? Ne! Nočem!"

"Tako? Torej nobena noče biti dobra sestra. Zato pa tudi nobena ne zasluži, da bi imela kaj več, ko drugi."

In potegnili je stric Matic lesnati dvojčici kvišku in kakor modri Salomon razdelil sladki predmet na dve polovici. Seveda so ostali po sredi grdi in nepravilni robovi, ki so skazili in spačili vso figuro. Oba spačka je spustil potem v nižino, in četvero rok, ki se je bilo ravno kar stegnili, se je razočaranih umaknilo nazaj, češ: "Sedaj punčki nista nič več lepi!"

Za njima pa se je škodoželjno oglasil nekdo — bil je Dolče — rekoč: "Saj to sta vidve!"

Najhujše je bilo pa to, da se je tudi stric Matic smejal in da je njegov smeh hotel povedati baš isto.

Tinca in Tonca sta udarili v jok. Obe sta bili prepričani, da ni nič lepo tisti dan, kadar imata dvojčici god. Oh ta god, ki ni god ne ene ne druge!

OČI VEČNEGA BRATA

Zweig — M. Ferenčak.

2. POGLAVJE.

ZVIŠINE roznatega stopnišča, v senci dvora je Virata razsojeval po kraljevem nalogu od zore do mraka. Njegova beseda pa je bila kakor tehtnica, ki dolgo niha, preden se umiri. Jasno je svetil njegov pogled v dušo krivca in njegova vprašanja so previdno prodirala v globino zločinov, kakor prodira jazbec v temino zemlje. Stroga je bila njegova beseda, vendar ni nikdar razsodil istega dne, vedno je prešla hladna noč med zaslišanjem in sodbo. V teh dolgih urah do solnčnega vzhoda so ga domači pogosto slišali neprenehoma hoditi po strehi hiše, ko je razmišljal o krivdi in nekrivdi. Preden pa je izrekel sodbo, je pomočil roke in čelo v vodo, da bi bila razsodba prosta vroče strasti. In vedno, kadar jo je izrekel, je vprašal krivca, je-li njegova beseda zmotna; prav redko mu je kdo ugovarjal, molče so poljubljali prag njegovega sedeža ter s sklonjeno glavo sprejeli kazen, kakor iz božjih ust.

Nikdar pa niso izrekle Viratove ustne smrtne obsodbe tudi nad največjimi zločinci ne, ker je sovražil kri, in zavračal je one, ki so ga radi tega opominjali. Okrogli studenec pradedov Rajputov, nad čigar robom so rablji pripogibali temena obsojencev in čigar kamni so otemneli od prelite krvi, je zbelil dež v teh letih. In vendar se zlo v deželi ni množilo. Zapiral je zločince v skalne ječe, ali pa jih je poslal v gore, kjer so lomili kamenje za zidove vrtov, ali pa jih je poslal k rižnim mlinom ob reki, kjer so s sloni vrteli kolesa. Cenil je življenje in ljudje so ga spoštovali, kajti nikdar se ni zmotil v sodbi, nikdar ni bilo površnosti v njegovih vprašanjih in nikdar jeze v njegovih besedah. Daleč z dežele so se z bivoli pripeljali kmetje radi svojih sporov, da bi jih poravnal; svečeniški so poslušali njegovo besedo in kralj njegov svet. Njegova slava pa je rastla, kakor zraste pónkoci in svetlo preko noči mlad bambus. Ljudje so njegovo nekdanje ime Blišk meča pozabili in daleč v deželi Rajputov so ga imenovali "Vir pravice".

V šestem letu, odkar je sodil Virata s stopnišča preddvora, se je zgodilo, da so tožniki privedli mladeniča iz rodu Kazarov, ki so bivali daleč preko gora in služili drugim bogovom. Njegove

noge so bile okrvavljene, tako daleč so ga prignale in njegove silne roke je ovijalo četvero vezi, da ne bi storil komu žalega, kakor so to grozile njegove oči, ki so besno švigale pod namrščenimi obrvmi. Postavili so ga ob stopnišče in ga siloma podrli v kolena, nato so se sami sklonili in dvignili roke v znamenju tožbe.

Virata je strmel v tujce: "Kdo ste bratje, ki ste prišli iz daljave in kdo je ta, ki ste ga v vezeh privedli predme?"

Najstarejši med njimi se je priklonil in dejal: "Pastirji smo, gospod, mirni prebivalci vzhodne pokrajine, to pa je najzlobnejši zlobnega rodu, zver, ki je ubil več ljudi, kakor ima prstov na roki. Mož iz naše vasi mu je branil hčer, ker je nevernik, ubijalec krav in žre pse, in jo je omožil s trgovcem v dolini. Zato je v jezi, kakor ropar planil med naše črede, ubil je v noči očeta in njegove tri sinove in kadar je kdo gnal živino onega moža v gore, ga je ubil. Enajst jih je tako iz naše vasi pokončal, dokler se nismo zbrali in vlovili hudobneža in ga privedli pred najmo-drejšega vseh sodnikov, da bo rešil pokrajino zla.

Virata se je ozrl v zvezanega,

"Ali je res, kar so govorili?"

"Kdo si? Si mar kralj?"

"Virata sem, njegov hlapec in služabnik pravice, ki kaznuje zlo ter nalaga pokoro za krivdo in presoja resnico in krivico."

Zvezani je dolgo molčal. Nato je ostro pogledal.

"Kako moreš vedeti, kaj je resnica in kaj ni, iz te dalje, ko se tvoje spoznanje napaja samo v izpovedih ljudi."

"Ugovarjaj njihovim izpovedim, da spoznam resnico."

Zaničljivo je zvezani namrščil obrvi.

"Jaz jim ne bom ugovarjal. Kako moreš vedeti, kaj sem storil, ko se sam ne zavedam, kaj store moje roke, ko plane jeza vame. Sodil sem njega, ki je prodal svojo hčer za denar, radi njega sem sodil njegove pastirje in hlapce. Naj oni mene tožijo. Zaničujem jih in zaničujem tvojo sodbo."

Kakor vihar je planila jeza v vseh, ko je zakrknjenec smešil pravičnega sodnika in že je dvignil hlapec trnjevo k udarcu. Toda Virata je z migljajem utešil njihovo jezo in ponovno izpraševal. In vedno, kadar so mu odgovorili tožniki, je zopet vprašal zvezanega. Ta pa je stisnil zobe v zloben smeh in samo še enkrat odgovoril:

"Kako boš spoznal resnico iz besed drugih?"

Solnce je že strmo stalo v poldnevu, ko je Virata končal z zasliševanjem. Dvignil se je in hotel, kakor običajno oditi, da šele naslednjega

dne izreče sodbo. Toda tožniki so dvignili roke: "Gospod," so dejali, "sedem dni smo potovali k tvojemu obličju in sedem dni se bomo vračali. Ne moremo čakati jutra, živina bo poginila brez klaje in njive pogrešajo plugov. Gospod, prosimo te, sodi!"

Tedaj je Virata znova sedel na stopnišče in premišljeval. Njegovo lice je bilo napeto, kakor lice onega, ki nosi težko breme na temenu, kajti zgodilo se mu še ni, da bi sodil koga, ki ne bi bil prosil milosti in ki se ne bi bil zagovarjal. Dolgo je premišljeval in sence so rastle na stopnišču. Nato je stopil k studentu in se umil v hladni vodi, da bi bila sodba prosta vroče strasti in dejal: "Pravična bodi moja beseda, ki jo govorim. Smrt je zaslužil s tem, ko jih je enajst pregnal iz toplega telesa v svet preseljevanja. Leto dni zori življenje skrito v materinem telesu, tako bo ta, za vsakogar, ki ga je ubil, leto dni zaprt v temni zemlje. In ker je enajstkrat preival kri, bo enajstkrat bičan, da bo brizgala iz njega kri in s tem bo plačal v številu svojih žrtev. Ne jemljimo mu življenje, ker je življenje božje in božjega naj človek nikdar ne skruni. Da bi bila moja sodba pravična, izrekel sem jo brez vpliva drugih, samo v veliko plačilo."

Zopet je sedel Virata na stopnišče, ki so ga tožniki v spoštovanju poljubili. Temni pogled zvezanega se je srečal z vprašujočim sodnikom. Tedaj je spregovoril Virata.

"Pozval sem te, da me prosiš usmiljenja in mi pomagaš zoper tvoje tožnike, toda tvoje ustne so ostale sklenjene. Če sem se motil v sodbi, ne toži mene pred Večnim, marveč svoj molk. Hotel sem biti s tabo usmiljen."

Zvezani je planil v jezi: "Nočem tvojega usmiljenja. Kaj je tvoje usmiljenje, ki mi ga daješ v primeri z življenjem, ki mi ga v hipu pokončaš."

"Ne jemljem ti življenja."

"Jemlješ mi življenje in jemlješ mi ga grozoviteje, kakor to delajo glavarji našega rodu, ki jim pravite divjaki. Zakaj me ne ubiješ? Ubijal sem, mož proti možu, ti pa me daš zagrebsti kakor mrhovino v temo zemlje, da bom v letih zgnil, ker se tvoje srce boji krvi in ker je tvoja notranost brez moči. Samovoljni so tvoji zakoni in muka tvoja sodba. Ubij me, ker sem ubijal."

"Pravično sem odmeril tvojo kazen . . ."

"Pravično odmeril? Kje je tvoje merilo sodnik, po katerem si meril? Kdo te je bičal, da poznaš bič! Kako da šteješ leta na prste, kakor da bi bile ure v svetlobi dneva, enake zakopanim v temni zemlje? Mar si že sedel v ječi, da veš, koliko pomladi mi jemlješ od mojih dni? Ne-

vednež si, ne pa pravičen, kajti samo, kdor čuti, ve za udarec, ne pa kdor ga zadaja; samo kdor je trpel, naj trpljenje odmerja. V svoji ošabnosti si drzneš krivca kaznovati, med tem ko si sam največji krivec, jaz sem v jezi končal življenje, ti pa mi ga jemlješ mirne duše in ga odmerjaš po meri, ki je tvoja roka ni pretehtala in čigar silne teže ni preizkusila. Odstrani se s stopnišča pravice, sodnik, da ne boš zdrsel raz njega. Gorje mu, kdor sodi v meri samovoljnosti, gorje nevednemu, ki meni, da pozna pravico. Odstrani se s stopnic, nevedni sodnik, in ne sodi živih ljudi s smrtjo svoje besede!"

Bledo je kričalo sovraštvo vpijočemu z usten in zopet so ostali planili nadenj. Toda Virata ga je branil, odvrnil je pogled od divjaka in tiho dejal: "Sodbe, ki sem jo izrekel na tem stopnišču, ne morem preklicati. Pravična naj bi bila."

Med tem, ko so zgrabili divjaka, ki se je branil v vezeh, je Virata odhajal. Toda še enkrat je obstal in se ozrl: srepa in zlobno so strmele vanj oči onega, ki so ga vlačili izpred sodišča. Virata se je v srcu zgrozil, kako slične so bile očem njegovega mrtvega brata v uri, ko je ležal ubit v šotoru protikralja . . .

Ta večer ni govoril Virata besedice več. Pogled tujca mu je tičal v duši, kakor žareča puščica. In svojci so ga slišali vso noč, uro za uro hoditi brez spanja po strehi svoje hiše, dokler ni zažarelo rdeče jutro med palmami.

V jutru se je Virata okopal v svetem ribniku ob templju ter molil proti vzhodu; nato je stopil v svojo hišo in si izbral rumeno slavnostno oblačilo. Resno je pozdravil svojce, ki so začudeno, vendar brez besede opazovali njegovo svečano opravljanje in odšel je proti kraljevemu dvorcu, ki mu je bil odprt ob vsaki uri, podnevi in ponoči. Virata se je sklonil pred kraljem in se dotaknil roba njegovega oblačila v znamenju prošnje.

Svetlo se je ozrl kralj vanj in dejal: "Tvoja prošnja se je dotaknila mojega oblačila, izpolnjena je, preden si jo izrazil v besedah, Virata."

Virata je ostal sklonjen.

"Postavil si me za najvišjega sodnika. Sedem let sem sodil v tvojem imenu in ne vem, če sem sodil prav. Privošči mi mesec dni samote, da poišče pot k resnici in dovoli mi, da zamolčim to pot pred teboj in drugimi. Storiti hočem dejanje brez krivice in živeti brez krivde."

Kralj je strmel.

"Moje kraljestvo bo obubožalo na pravičnosti v tem mesecu. Toda ne vprašujem te po tvoji poti; da bi te pripeljala do resnice."

Virata je poljubil prag v znamenju zahvale ter vnovič sklonil čelo in šel.

Iz svetlobe je stopil v svojo hišo in sklical je ženo in otroke. "Mesec dni me ne boste videli. Poslovite se in ne vprašujte me."

Plaho ga je gledala žena, pohlevno so strmeli sinovi. Sklonil se je k vsakemu in jih poljubil med oči. "Sedaj pa pojdite v svoje prostore in zaprite se, da ne bo nihče gledal za menoj, ko bom stopil iz hiše. In ne vprašujte po meni, dokler se mesec ne omladi."

In razšli so se vsak v svojem molku.

Virata je odložil svečano haljo in se odel v temno, molil je pred podobami mnogoličnega boga, začrtal je dolgo pisanje v palmov list in ga zvil v pismo. Z mrakom se je dvignil iz svojega molčečega doma in odšel k skalam pred mestom, kjer so bili globoki rovi ječ. Trkal je na ječarjeva vrata, dokler ni speči vstal in se oglasil, kdo ga kliče.

"Jaz sem, Virata, najvišji sodnik. Prišel sem, da vidim onega, ki so ga včeraj pripeljali."

"Gospod, v globini je zaprt, v najnižjih prostorih teme. Naj te vodim, gospod?"

"Poznam ta prostor. Daj mi ključ in lezi zopet k počitku. Zjutraj boš našel ključ pred svojimi vrati. In molči pred vsakomur, da si me danes videl."

Ječar se je priklonil in prinesel ključ in leščerbo. Virata mu je namignil, molče se je služabnik odstranil in se vrgel na ležišče. Virata je odklenil bronasta vrata, ki so zapirala podzemne rove in stopal k ječi v globino. Že pred sto leti so kralji Rajpotov jeli zapirati v te skale svoje jetnike in vsak izmed zaprtih je dolbel dan za dnem v goro in ustvarjal nove prostore v tem mrzlem kamenju za hlapce ujetništva, ki bodo prišli za njim.

Še enkrat se je Virata ozrl na nastali pravokotnik neba z belimi lesketajočimi zvezdami, preden so udarila vrata v podboje, nato je vhod zaprl in tema se je vlažno privalila, preko nje pa je negotovo skakljaj sij leščerbe, kakor iskajoča zver. Slišal je še mehko šušljanje vetra v vejah in rezke krike opic: v prvem rovu je bilo to le še šumenje v daljavi, v drugem pa je že ždela tišina, kakor v globini morja, mirna in mrzla. S skalovja je vela preperela vlaga, brez vonja zdrave zemlje sveta in čim globlje je stopal, tem tiše je zvenel njegov korak v praznini tišine.

V petem rovu, globlje v zemlji, kakor so se usidrale najvišje pod nebo segajoče palme, je bila ujetnikova celica. Virata je vstopil in posvetil z leščerbo na temen kup, ki se je komaj zganil, ko se ga je dotaknila svetloba. Veriga je zarožljala.

Virata se je sklonil nad njim: "Si me spoznal?"

"Spoznal sem te. Ti si, ki so ga postavili za gospodarja moji usodi in ki jo je poteptal pod svojimi nogami."

"Nikomur nisem gospodar. Sluga sem svojemu kralju in pravici. Prišel sem, da ji služim."

Temno je pogledal ujetnik in strmel v sodnikovo lice: "Česa želiš?"

Virata je dolgo molčal, nato je dejal:

"Ranil sem te s svojo besedo, toda tudi ti si me ranil s svojimi. Ne vem, če je bila moja sodba pravična, toda resnica je bila v tvojih besedah: nihče naj ne odmerja v meri, ki je ne pozna. Nevednež sem bil, toda vedoč hočem postati. Stotine sem poslal v to noč, mnogim sem mnogo storil in vendar ne vem za svoja dejanja. Zvedeti hočem sedaj in se poučiti, da bom pravičen in da bom šel brez krivde v preseljevanje."

Ujetnik je še vedno strmel. Lahno je rožljala veriga.

"Vedeti hočem, kaj sem ti prisodil, spoznati hočem na lastnem telesu ugriz biča in premeriti ujeti čas v svoji duši. Za mesec dni te hočem nadomestovati, da bom vedel, koliko sem deležen na osveti. Nato bom obnovil sodbo s stopništva v znanju za nje silo in težo. Ti boš medtem prost. Dal ti bom ključ, ki te bodo privedli na svobodo in živel boš mesec dni svobodnega življenja, ako mi prisežeš, da se boš vrnil potem, ko bo iz teme te globine prišlo razsvetljenje v moje vedenje."

Okamenel je stal ujetnik. Veriga ni več rožljala.

"Prisezi mi pri neusmiljeni boginji osvete, ki doseže vsakogar, da boš molčal ta mesec proti vsakomur; dal ti bom ključ in svoje oblačilo. Ključ boš položil pred vratarjevo celico in prost boš. Toda prisega te bo vezala pred mnogoličnim bogom, da boš po pretoku meseca prinesel to pisanje kralju, da bom rešen in bom znova pravičnejše sodil. Prisežeš pri mnogoličnem bogu, da boš to storil?"

"Prisegam" — se je odtrgalo kakor iz globine zemlje trepetajočemu iz ust.

Virata je razklenil okovje in spustil oblačilo z ramen.

"Tukaj vzemi oblačilo in daj mi svoje, skrij si svoje obličje, da te pazniki ne bodo spoznali. Sedaj pa vzemi te škarje in mi ostriži lase in brado, da tudi mene ne bodo spoznali."

Ujetnik je vzel škarje, toda drgetaje se mu je povsila roka. Zapovedujoče je prodiral pogled vanj in storil je, kakor mu je bilo rečeno. Dolgo je molčal. Nato se je vrgel na tla in v krik

mu planile besede iz ust: "Gospod, nočem, da bi ti radi mene trpel. Moril sem, prelival sem kri z vročo roko. Pravična je bila tvoja sodba."

"Ne ti, ne jaz ne moreva tega pretehtati, toda kmalu bom razsvetljen. Pojdi sedaj in stopi ob ščipu pred kralja, kakor si prisegel, da me rešiš: vedel bom tedaj za svoja dejanja in moja be-

seda bo za vedno brez krivde."

"Pojdi!"

Ujetnik se je priklonil in poljubil skalovje.

Težko so zadela vrata v temo, še enkrat je skočil sij leščerbe proti stenam, potem se je pogreznila noč na ure.

(Dalje prih.)

STALINOVA MATI

Mati zloglasnega diktatorja boljševiške Rusije, Jožefa Stalina. Ko ga je dala krstiti na ime Marijinega rednika, je sanjala o sinu — duhovniku, ki bo narod blagoslavljal in ta sen ji je bil v duši, ko je njen Jožef odraščal v mladeniča. Stopil je Jožef v bogoslovnico. Pozneje se je študijam izneveril, se udal komunističnim agitatorjem in postal eden najbolj zagrizenih propagatorjev rdeče misli. Ropal je banke in bogataše zato, da je dobival denar svojim organizacijam. Bil je mnogokdaj zaprt radi ropov in kraje, izgnan v Sibirijo, kjer je čakal rešitve. Revolucija ga je rešila in danes "rešuje" sam ubogo Rusijo. Kako so se sanje Stalinove matere spremenile v kruto žaloigro. Pravi, da je še danes udana svoji veri in se na tihem drži resnic, ki jih je vlivala v dušo sinu — lemenatarskemu uskoku, ki danes blagoslavlja Rusijo z rdečim "žegnom".

SMEŠNICE

POMAGATI SI ZNA.

"Ljubi moj, jaz bi potrebovala plašč za dež!" "Veš kaj? Nesi svojo zimsko suknjo v zastavljalnico, pa bova imela denar za plašč."

SEVEDA!

"Danes se ti pa torta ni posrečila," je rekel mož.

"Glej, delala sem po dobrih receptih. Gospa Svetnikova mi

je dala recept brez jajc, gospa revidentova brez surovega masla in gospa notarjeva brez sladkorja, pa sem napravila torto po vseh treh receptih!"

RAZUME UMETNOST.

Obiskovalec starega gradu si je ogledoval slike. "To je pa gotovo kak star vitez? Krasna slika!" — Spremljevalec: "Ne, to je stara gospa grofica."

BO TO CENEJI.

"Jaz se hočem peljati na oslu," vpije mala Anica pri vrtljaku.

"No, stari, pa jo vzami ti na hrbet," pravi njena mama.

OZKE HLAČE.

"Mama, te hlače so grozno še bolj ko moja koža." — "Kaj pa govoriš? To vendar ni mogoče!" — "V koži lahko sedim, v hlačah pa ne morem."

GENERAL CAMBRONNE

P.

GENERAL Cambronne je bil eden najslavnejših in najbolj junaških generalov Napoleonevega cesarstva. Začel je pa svojo vojaško karijero z najnižjo stopnjo.

Takrat, ko se pričinja naša kratka zgodba, je bil še korporal. Bil je še mlad, imel je komaj dvajset let, pa je bil že zelo spriden in silno vdan pijači. Neredko se je napil prav do nezavesti. Poleg tega je bil nagle jeze, da je hitro vzkipel in se razburil.

Tako se je zgodilo, da je nekoč v pijanosti pretepel višjega častnika. Sledilo je, kar je po vojaških postavah moralo slediti: Cambronne je prišel pred sodišče in bil po kratki obravnavi obsojen na smrt.

Našel se je pa častnik, ki se je potegnil za obsojenega Cambronna in mu je skušal izposlovati pomiloščenje. Škoda se mu je zdelo pogumnega in bistroumnega mladeniča. Stopil je pred vladnega komisarja in prosil za pomilostitev zaprtega korporala.

“Nemogoče,” je vzkliknil komisar. “Treba je dati ljudem pošten nauk. Kam pride vojaška disciplina, če bomo tako popustljivi? Cambronne mora umreti.”

Vendar je častnik pritiskal naprej in tako vztrajno prosil za obsojenega korporala, da je bil končno uslišan. Vendar je bil Cambronne pomiloščen pod enim samim pogojem: če se zaveže, da se ne bo nikoli več upijanil.

Častnik je precej odhitel v vojaško ječo in dal poklicati Cambronna. Resno ga je nagovoril.

“Korporal, zagrešil si jako hudo nerodnost.”

“Da, zavedam se tega. Zato moram pa tudi umreti.”

“Mogoče da res.”

“Mogoče? Kako mogoče? Saj poznate vojaške postave. Na pomiloščenje ni misliti. Čaka me samo smrt, nič drugega.”

“Ne, dragi moj. Ni ti treba umreti, če sam nočeš. Prinašam ti pomiloščenje, nad katerim si sam popolnoma obupal. Z veliko težavo sem ga izposloval od vladnega komisarja. Opušča ti prestopki in celo svojo vojaško šaržo dobiš nazaj — toda samo pod enim pogojem.”

“Pod enim pogojem! Govorite, govorite, kakšen je tisti pogoj! Saj si lahko mislite, da

bom storil vse, če si morem rešiti življenje in zraven še svojo čast.”

“Da se ne boš nikoli več upijanil . . .”

“O, to je pa nemogoče!”

“Kaj? Nemogoče? Rajši v smrt? Pomisli, fant, jutri te bodo ustrelili!”

“Naj me pa ustrelite! Vidite, če obljubim, da se ne bom več upijanil, je to prav toliko kot obljubiti, da ne bom nikoli več poskusil vina. Zakaj Cambronne in steklenica sta tako dobra prijatelja, da se ne moreta ločiti. Ko enkrat začnem, ne znam nehati. Zato nikakor ne morem obljubiti, da se ne bom več upijanil.”

“Toda nesrečni človek, ali ne moreš obljubiti, da ne boš več poskusil vina?”

“Nikoli več?”

“Seveda nikoli več!”

“Hm, to je pa velika reč, taka obljuba. Nikoli več vina, niti kaplje vina nikoli več. Hm! In če naredim tako obljubo, kje imate poroštvo, da je ne bom prelomil?”

“Vaša častna beseda. Nič drugega nočem. Dovolj te poznam in vem, da jo boš držal, če jo enkrat daš.”

Cambronne je umolknil in bil videti globoko zamišljen. Častnik je nestrpno nadaljeval:

“Torej, Cambronne, kako si se odločil?”

“Predobri ste z menoj, častnik. Ne vem, kako naj se vam zahvalim. Veliko mi zaupate. Za to besedo sem vam še bolj hvaležen kot za pomiloščenje, ki ste mi ga izposlovali. Bog mi je priča.”

Po kratkem obotavljanju je dvignil desnico in resnobno nadaljeval:

Jaz, Cambronne, prisegam, da ne bo kapljica vina nikoli več omočila mojih ustnic. — Ali ste zadovoljni?”

“Da, prijatelj, zadovoljen sem. Jutri boš prost. Bodi dober vojak in povrni domovini s pridnim delom, kar ti je podarila.”

Drugi dan se je Cambronne vrnil k regimentu in je zopet prevzel prejšnje dolžnosti.

Čez petindvajset let je postal Cambronne general. Poveljeval je cesarski straži v zgodovinski bitki pri Waterloo.

Ko je padla Napoleonova moč, je živel v miru v Parizu in vsi so ga visoko spoštovali.

Tudi oni častnik, kateremu se je imel Cambronne zahvaliti svoje življenje, je živel takrat umirovljen v Parizu. Nekoč je povabil Cambronna in več drugih starih znancev na slavnostni obed. Častno mesto pri mizi je odločil Cambronnu. Ko so posedli, je stari častnik ponudil gostom kupico zelo starega vina, ki ga je bilo stalo lepe denarce. Cambronne je začuden pogledal gostitelja.

"Kaj mi vendar ponujate?"

"Rensko vino je, general, in prav posebno dobre vrste. Nad sto let je staro. V celem Parizu nima para."

Cambronne je bil videti nemiren in užaljen. Toda stari častnik je še prigovarjal.

"No, general, zagotavljam vas, da je vino imenitno. Kar pokusite in prepričajte se!"

"In moja častna beseda, častnik, kaj je z mojo častno besedo? Saj morate še vedeti — bilo je v vojaški ječi, ni mogoče, da bi bili pozabili. Od takrat naprej ni omočila kaplja vina mojega jezika. Prisegel sem in držal prisego do danes."

Stari častnik je odnehal in ni več silil generala s svojim slavnim vinom. V srcu je občudoval močnatost generalovo in si je na tihem čestital, da je rešil takega moža domovini. —

VJEL SE JE

P.

DVA mlada častnika sta se sprehajala po Parizu in sta stopila pogledat tudi v cerkev Marijinega Vnebovzetja. Ogledala sta si stavbo in slikarije v cerkvi, misli so jima pa bile povsod drugod, samo pri Bogu ne. Kot bi jima bilo oditi iz posvetne dvorane, sta končno obrnila korake proti vratom in mislila stopiti na cesto.

Nenadoma sta opazili blizu vrat spovednico in duhovnika, ki je s koretelnom in štolo klečal ob njej in molil brevir. Očividno je čakal spovedencev.

"Veš, tam čepi duhovnik. Le kaj dela tako sam?"

"Pač nekoga pričakuje. Morebiti ravno tebe," je nagajivo odgovoril drugi.

"Pa menda ne ravno mene. Vendar, če že misliš, da name čaka, naj pa bo! Pojdem in se mu spovem."

"Stavim, da ne pojdeš."

"Stavim, da pojdem."

"Kaj staviš?"

"En dober obed!"

"In šampanjca zraven?"

"Da, tudi šampanjca zraven. Počakaj in opazuj, kako se bo manever iztekkel."

Mladi razposajenec stopi k duhovniku in mu pošepeta. V naslednjem hipu sta izginila v spovednico.

"Ali je res tako drzen?"

Tako je ugibal drugi častnik sedeč v klopi in na tihem je opazoval "pogumnega" tovariša.

Čakal je že sedem ali osem minut in zdelo se mu je, da šala vse predolgo traja. Toda minilo je vsaj še enkrat toliko časa, ko je prvi črtnik končno vstal od spovednice in namignil tovarišu, naj odide z njim. Obraz mu je bil resen in oči so mu zamišljeno gledale v svet. Vendar se je obenem s tovarišem smejal doživljaju, ni pa hotel povedati, zakaj ga tako dolgo ni bilo iz spovednice. Kar kmalu se je poslovil in odšel domov.

Dva dni pozneje je bil spet v cerkvi Marijinega Vnebovzetja. Dolgo je molil in nazadnje zginil v spovednico, v katero se je bil pravkar zaprl oni znani spovednik.

To pot je ostal v spovednici skoraj pol ure. Solze so mu blestele v očeh, ko je stopil iz nje. Prejel je bil resnično odpuščanje grehov.

Seveda nas zanima, kaj se je zgodilo pri oni čudni "spovedi" pred dvema dnema. Častnik je pozneje sam vse pripovedoval in zgodba je bila večkrat tiskana.

Duhovnik je seveda hitro spoznal, da njegov spovedenec ni prišel iz pravega namena. Nalanko je pokaral častnika.

"Norčujete se, prijatelj. To ni prav. Nikar ne smešite reči, ki so od Boga. Ne imejte za norca božjih namestnikov. Toda jaz vam iz srca odpuštim in prosim Boga, da vam tudi on odpusti."

Častnik je bil nekoliko zadet in se je skušal opravičiti.

"Ne, ne," je poprijel duhovnik, "niste prav naredili, pa je. Pustiva to. Vendar, ko ste že enkrat tukaj, dajva se nekoliko pogovoriti. Ali smem vedeti, kdo ste, to se pravi, kaj je vaš poklic v življenju?"

"Gotovo, oče. Častnik sem."

"Zelo lep poklic. In kaj je vaša šarža?"

"Podporočnik sem."

"In kaj boste potem, ko vas zadene napredovanje?"

"Potem bom poročnik."

"In potem?"

"Potem bom stotnik."

"In še pozneje?"

"Polkovnik."

"Pa kaj bo poznejša stopnja?"

"Če bo šlo še naprej, bom enkrat general ali še kaj več."

"Koliko približno bi utegnili biti stari takrat?"

"No dobro. Potem boste enkrat general in ženo boste imeli. Kaj boste pa potem postali?"

"Ni lahko reči. Če bo šlo vse po sreči, bom morda štirideset ali kakih pet več."

"Kaj pa — ženiti se ne mislite?"

"O seveda, oženil se bom tudi."

"Morebiti kedaj celo maršal."

"Recimo, da tudi to dosežete, kaj boste potem napravili?"

"Potem? Pri moji veri, potem nič več. Mi roval bom in živel pri ženi in otrocih."

"In potlej?"

"Kaj potlej?"

To resno izpraševanje je šlo mlademu častniku na živce. Skoraj nejevoljen je skomiznil:

"I kaj potlej! Nazadnje bom seveda umrl."

"In potem — kaj pride?"

Častnik se je zdrznil. Na ta "potem" ni mislil nikoli . . .

"Na to vprašanje ne veste odgovora, prijatelj," je duhovnik resnobno nadaljeval. "Menda

hudiču in njegovim angelom.

Zdaj pa, moj dragi, imam le še nekaj malega govoriti z vami. Ni bilo majhno razžaljenje, da ste me prišli takole iz oči v oči zasmehovat. Zato zahtevam, da sprejmete in opravite pokoro, ki vam jo bom naložil. Kot mož, ki da nekaj na svojo čast, boste gotovo pokoro sprejeli in opravili.

Zahtevam, da vsaki večer, preden greste spat, izgovorite te-le besede: Umrl bom, pa temu se posmehujem; sojen bom, pa tudi temu se posmehujem; nazadnje bom vekomaj pogubljen, pa temu se še najbolj posmehujem. Tako izgovorite te besede vsak večer skozi teden. S tem bo vaša pokora opravljena. Ali sprejmete pokoro pod častno besedo?"

JEZUS OZDRAVLJA BOLNIKE

Hodil je vsepovsod dobrote deleč. . . Bil je kakor ena sama velika roka, ki je blagoslavljal, lečila in dvigala. . .

Jezus dobrotljivi včeraj, Jezus dobrotljivi danes. Edina roka, ki lahko celi rane dodobra, teši žejo, dviga ponižane. . .

Gospodar zdravja in življenja, mnogo je bolnikov po svetu tudi danes. Smo bolniki vsi ljudje, bolni so narodi.

Narodi Te kličejo, pomagaj jim, ponudi jim svojo roko in jih dvigni iz obupanosti in bolezni sebičnosti, ki seje vsepovsod sovraštvo in žanje samo — kri.

Vsi Adamovega rodu Te kličemo: pomagaj nam, bratom svojim. S Svojo krvjo si nas rešil, Tvoja kri naj pride nad nas in naše otroke. Tvoja kri je zdravje.

se niti ne zavedate, kaj se bo takrat zgodilo. Zdi se, da veste vse, kaj se bo poprej zgodilo, za pozneje ne veste. Dajte torej, naj vam jaz povem, kaj bo pozneje. Ko boste umrli, bo vaša duša stopila pred sodni stol Jezusa Kristusa. Sojena bo, pa ne na podlagi vaše zemeljske slave, ki bo izginila kot sanje. Sojena bo na podlagi tega, kaj ste dobrega ali slabega naredili v življenju. Če ste živeli čednostno, če ste izpolnjevali božje in cerkvene zapovedi, boste zveličani in vaša duša bo deležna blažene večnosti. Ako ne, boste obsojeni v večno pogubljenje. Dobro si zapomnite, prijatelj! General ali ne general, sodil vas bo nekdo, ki se ne meni za človeško čast. Bojim se, da boste slišali ono strašno obsodbo: Poberi se izpred mene, prokleti, v večni ogenj, ki je pripravljen

Mladi častnik je čutil, kako se je sam vjel v past, ki jo je bil mislil drugemu nastaviti. Ni si upal odkloniti naložene pokore in je obljubil.

Duhovnik mu je še rekel: "Sedaj vam jaz iz vsega srca odpuščam današnjo nepremišljenost in se vas bom spominjal v molitvah."

Po teh besedah sta se ločila.

Častnik je držal obljubo, ki jo je bil dal pod častno besedo. Čut za čast in moštost ga je k temu priganjal. Pa zmogetel je samo dva večera. Tretji dan je bilo njegovo srce izpremenjeno. Skesal se je svojega brezbožnega življenja, vrnil se je v isto spovednico in se zares odkritosrčno izpovedal.

Od tedaj naprej je bil do svoje srečne smrti prav dober kristjan.

IZ KRALJESTVA LUČI IN TEME

P. Hugo.

POMEMBNI SREBRNI JUBILEJ.

DNE 30. okt. je minilo 25 let, kar so bili v Graymoor, N. Y. sprejeti v katoliško cerkev takozvani "Fathers of Atonement" — "Bra-tje sprave". To je posebna frančiškanska redovna družba, ki je bila prvotno ustanovljena v anglikanski cerkvi. Njen namen je bil delati na to, da celokupni anglikanski cerkvi pripravi pot k zedinjenju z Rimom in mu skupno z njo poda roko v spravo. Ko je pa videla, da je ta cilj še pre-daleč, je imenovanega dne to sama storila. Vseh skupaj jih je bilo 17. Ustanovitelj in voditelj družbe je bil in je še Rev. Pavel, Jakob Frančišek, po rojstvu Lewis Wattson. Je sin bivšega angli-kanskega pastorja Rev. Joseph Wattsona iz Mary-landa. Po dovršenih študijah 1885 je bil Rev. Pavel Jakob, Frančišek 14 let anglikanski mini-ster in misijonar. L. 1899 pa si je, po srcu že katoličan, nadel neke vrste frančiškansko obleko in začel živeti po vzoru sv. Frančiška. Pridružilo se mu je še več drugih in tako je nastala zgoraj imenovana redovna družba. Sprejeta v katoliško cerkev je v sporazumu s sv. stolico ostala posebna redovna družba tretjega reda sv. Frančiška. Svoj prvotni cilj združenje anglikanske cerkve z Rimom še danes z znano konvertitsko vnemo zasleduje. V teku 25 let svojega obstoja se je zelo okrepila in cvetoče razvila. Njeno mladeniško, čisto mo-derno usmerjeno delo, katerega boдрilo in glasilo je splošno znana "The Lamp — Svetika", je po Ameriki in zunaj nje zelo razširjeno. Naj bi ji bilo prej ali slej dano gledati uresničenje njenega velikega cilja — zjedinjenje anglikanske s kato-liško cerkvijo.

APOSTOLAT TISKĀ.

Leta 1884 je angleški konvertit Jakob Brit-ten na podlagi osebnih skušenj zasnoval posebni apostolat tiska, ki naj bi med anglikanci razbli-njal laži in predsodke proti katoliški veri in Cer-kvi ter jim tako ravnal pot proti Rimu. Skromen je bil ta začetek. Z dvema drugima enakomisle-čima prijateljima je iz lastnih skromnih sredstev zložil 12 funtov šterlingov in začel izdajati bro-šurice in letake v obrambo katoliške resnice. Še

isto leto je za svoj apostolat pridobil drugega konvertita, takrat že katoliškega škofa in pozneje celo kardinala, slavnoznanega Vaughna. Z njim je 5. nov. 1884 ustanovil danes svetovno znano "Thruith Society — Družbo resnice". Ta je za-čela med angleškimi katoličani zbirati prispevke za razširjenje katoliškega tiskovnega apostolata. Prvo leto je zbrala v ta namen 445 funtov šter-lingov. Tretje leto že 1600 funtov šterlingov. Zbirka je potem leto za letom hitro rasla, zlasti po vojni, tako da je prošlo leto dosegla 20.611 fun-tov šterlingov. S temi prispevki je zasnovala ogromni tiskovni apostolat. V teku 50 let svo-jega obstoja je razdala in razprodala nič manj kot 37 milijonov brošuric in letakov. Vsepovsod po cerkvah in javnih lokalih jih razširja, da so kolikor mogoče vsakemu, ki išče resnice, na raz-polago. Obenem vzdržuje z onimi, ki so žejni resnice obširno korespondenco, potom katere jim osebno razganja meglo verskih dvomov in pred-sodkov. Tej setvi odgovarja tudi primerna žetev. Na tisoče in tisoče zahvalnih pisem ji prihaja, da jih je zopet privedla na skalnato podlago vere. Stotine in stotine drugih ji pripisuje zaslugo, da so našli svojo pravo mater Cerkev. Sploh gre njej glavna zasluga, da vsako leto poprečno 10—12.000 anglikanov, med temi mnogo odličnih du-hovnikov in lajikov, prestopi v katoliško cerkev. Družba danes vrši svoj plemeniti apostolat ne sa-mo v svoji domovini Angliji, ampak tudi v svoji posestrimi Severni Ameriki, Kanadi, Avstraliji, Indiji in Novi Zelandiji. Učimo se od nje, kako je potom tiska treba snubiti za resnico.

HITLER — ZEDINITELJ.

Kakor je Hitler z ognjem in mečem politično zedinil Nemčijo, tako bi jo rad tudi versko, seveda ne na katoliški in tudi ne na protestantski, ampak na starogermanski verski podlagi. A versko ze-dinjenje mu ne gre tako uspešno in naglo spod rok kot politično. Združitev mišljenja in čustvova-nja kateregakoli, zlasti še verskega, se kajpada ne da izvesti s pestjo in krvjo. Menda so ga o tem že protestanti, s katerimi je napravil prvo poskušnjo in odnesel ožgane prste, prepričali. Katoličanov itak ni treba med seboj ujedinjati. A če jih bo skušal na novi podlagi starogerman-ske vere združiti, se bo še bolj opekel, kot se je pri protestantih. Zato menda sam odlaša s tem ze-dinjenjem. Le njegovi pristaši pridno vlečejo stare germanske bogove na dan in snubijo zanje. A kako slabo jim gre delo v klasje, se vidi iz tega, ker razne nove vere poganjajo kot gobe po dežju,

Za zgled in dokaz naj služi pomorsko vele mesto Hamburg. Tam je bilo pred Hitlerjem 394 raznih verskih sekt. Pod njegovim zedinjevanjem jih je pa vsklilo še 214. Od teh jih je 123 zaspalo, a jih kljub temu ostane še 485, tedaj bistveno več kot pred njim. Pa le 11 jih ima več kot 1000 pripadnikov. To priča, da gre nemško versko ujediničenje vedno bolj v franže. Svastika tedaj Hitlerju ne bo prinesla častnega naslova: verskega zedinitelja, ampak nečastni naslov: verskega razdiratelja.

DEVET NAZIJSKIH ZAPOVEDI.

Nazijski papež prof. Hauer je deset božjih zapovedi nadomestil z devetimi nazijskimi. Takole se glasijo: 1. Časti božanstvo. 2. Časti svoje prednike in njih vnuke. 3. Časti veličine svojega naroda! 4. Spoštuj svoje starše! 5. Bodi čist! 6. Bodi zvest svojemu narodu! 7. Ne kradi! 8. Bodi resnicoljuben. 9. Pomagaj plemenitemu! Očividno so te nove zapovedi, v kolikor niso po božjih prikrojene, poklon maliku narodnosti, zlasti malikinji nemški časti. Da judovska sobota v njih ni našla mesta, je pač umevno. A da niti krščanski prazniki ne, je značilno. O deveti: Ne želi svojega bližnjega žene, menda zato ni govora, ker bi jo bilo na podlagi izjav Hitlerja samega malo pre narediti, kar bi bilo pa še v večjo sramoto nazizmu. Katerega "plemenitega" je v zadnji mislil, ni povsem jasno. Če ne morda "Fuehrerja". Počakajmo malo kaj bo iz teh zapovedi zraslo, če se bo sploh kdo brigal zanje.

PRODANE NEVESTE.

Pri nas žive prodane neveste le še v igrah. Dejansko se žena ne smatra več za prvo domačo žival, ki se kupi. Za to se ima zahvaliti Kristusu kralju Osvoboditelju. Kjer se krščanska kultura še ni uveljavila, so neveste še vedno dejansko naprodaj kot krave. Tako n. pr. pri mohamedanih. Pred kratkim je najvišja mozlimska oblast v Jeruzalemu izdala na vse očete proglas, naj za svoje, za možiteve zrele hčere, ne nastavljajo previsokih cen. Kajti drugače se jim zna zgoditi, da bodo obsedele. Mnogi ženini ne zmorejo tako visokih cen, kot jih očetje često zahtevajo za svoje hčerke, posebno če jih smatrajo za prvovrstno blago. Zato se rajši obrnejo drugam, kjer jih imajo ceneje na izbiro. Posebno na otok Ciper se radi zatekajo. Žalostno poglavje ženske zgodovine je to, zlasti še za 20 stoletje. Naj bi se

naše ženstvo iz tega učilo blagoslova krščanske kulture, ki je s takim barantanjem takoj od svojega početka obračunalo. Brezverna krščanska žena je radi tega še večjega obsojanja vredna, kot brezverni mož.

'GLEJTE, OBRNEVA SE K POGANOM!'

Tako sta nekdanj Pavel in Barnaba dejala zakrknjenim Judom, ker so odklanjali Gospodovo blagovest in se obrnila k poganom, ki so ji hvaležno odpirali ušesa in srca. Se zdi, da se hoče to naše dni ponoviti. Izvoljeni narodi novega testameta, zlasti krščanska Evropa, zametajo evangelij, sramotijo in preganjajo njegove oznanjavce. Tisti, ki jim je bila vera takorekoč v zibko položena, ko dar njih prvega rojstnega dne, je ne znajo ceniti. Za vsako ceno je mnogim naprodaj. Vsa mogoča sredstva jo požviti, so malo vspešna. Zato se najidealnejši apostoli Gospodove blagovesti odpravljajo v paganske dežele, kjer najdejo pripravnejša srca. Kako razveseljiva in tolažljiva so njih poročila iz misijonskih krajev. Pred seboj imam tako poročilo s "Sunda otočja v holandski Indiji". "Očetje božje besede" tam misijonarijo. Preteklo leto so jih 17.000 spreobrnil. Pravijo, da se imajo za to bogato žetev zahvaliti svojim gorečim katehistom, katerih imajo 1100. Večinoma so to delavci. Ko so svoje delovne ure končali, se spuste v gozde in na polja, iskat novih katehumenov, ki jih potem zvečer zbero in poučujejo v krščanskem nauku. Ko so jih zadostno poučili, jih pripeljejo k misijonarju, da jih krsti. — Iz Cisikara v Mandžuriji prihaja poročilo, da so tamkajšnj pagani naložili dva železniška voza malikov in razne druge malikovavske navlake, ter vse slovesno peljali na smetišče izven mesta, potem pa šli k tamkajšnjemu misijonarju, da jih pouči v katoliški veri. Indijski misijonski škof Msg. Arana Goigoras pa sporoča, da jih je naenkrat 1000 sprejel v katoliško cerkev. Enake radostne vesti prihajajo od drugod. Kaj pa, če nas, ki smo bili v katoliški veri rojeni in vzgojeni in je zato ne znamo ceniti, res ne čaka usoda ne hvaležnega izvoljenega ljudstva starega testameta?

ŽANJEJO, KAR SO SEJALI.

Ruske komuniste mislim. Eden njih glavnih stebrov je padel od morilčeve krogle, sodrug Sergej Kirov, desna roka Stalinova. In ko bi bilo šlo vse po zasnovanem načrtu, bi moral pasti tudi on, z vsemi ostalimi sovjetskimi veličinami. Ti, ki so zaenkrat še odnesli zdravo kožo, se zgražajo

nad podlim morivcem in na debelo morijo one, ki so bili ž njim v kakršnikoli zvezi. Brali smo, da so vse njegove bližnje sorodnike kratkoma iztrebili. Enako preko sto njegovih dozdevnih so-mišljenikov. Čudna logika. Saj se je morivec držal njih morale. Smrt vsem nasprotnikom sovjetizma, je glavno načelo njih morale. Opozicija, ki je potisnila Nikolajevu revolver v roke, smatra sedanje mogotce v Rusiji za grobokope pravega, prvotnega sovjetizma, zato jim je zapri-segla smrt, prav po istem načelu: Smrt nasprot-nikom sovjetizma! Zaenkrat je to še drago pla-čala. Toda ne samo mučeniška kri je seme kristjanov, tudi revolucionarna kri je seme novih revolucionarjev. Se zdi, da je ruska revolucija stopila v tisti štadij francoske revolucije, ko so začele leteti glave njenih voditeljev vsevprek.

KATOLIŠKA AMERIKA V MISIJONIH.

Amerika se je šele v novejšem času postavila v vnanjih misijonih. Prej se je sama smatrala za misijonsko deželo. Sicer je to še danes. Saj ima v svoji sredi poleg 60 milijonov modernih paga-nov, lepe milijone staropaganskih črncev in In-dijancev. Vendar se je začela razveseljivo udej-stvovati tudi v vnanjih misijonih. Statistika pretečenega leta, ki je bila pravkar objavljena, kaže, da deluje točasno 1533 Amerikancev in Ame-rikank v misijonih. Od teh je 642 duhovnikov, 71 jezuitskih skolastikov, 203 redovni bratje in 688 redovnih sester. Z malimi izjemami so sami redovniki in redovnice. Sorazmerno to ni veliko. A to število bo leto za letom raslo. Kajti s števi-lom svetnih duhovnikov se hitro množi, kar vse večje škofije ustanavljajo svoja škofijska seme-nišča. Redovniki, ki so doslej mašili vrzeli po župnijah, bodo na razpolago za zunanje misijone. Večina redov in celo njih posamezne provincije so že prevzeli lastne misijone po raznih delih sveta. Če se gospodarske prilike količkaj bistveno zbolj-šajo, bodo imeli ameriški zunanji misijoni tudi najboljše finančno podlago, brez katere pač ne gre.

OD SOCIALISTA DO BENEDIKTINCA.

To nekako tako zveni kot: Od pluga do krone. Redko kdo premeri tako pot. Holandec Pierre van der Meer de Walcheren jo je. Nekdaj zagrizen socialist, je postal benediktinec. Rojen 1880 v Utrechtu, je bil popolnoma liberalno vzgo-jen. Na vseučilišču v Amsterdamu se je še globlje pogreznil v moderne brezverske zablode. Revolucionarni socializem je postal njegov vzor. Najprej mora vse obstoječe v razvaline, potem bo-mo videli kaj bo vzknilo z njih. To je bil njegov vzor. V Bruesslu je podal roko neki borbeni

marksistinji. Skupaj sta šla na delo za uresni-čenje tega vzora. Tja do l. 1907. je bilo njegovo pero njemu udinjeno. Takrat pa se je obrnil k študiranju Kristusovega evangelija in življenja njegove pasijonke Katarine Emerich. Notranji nemir se ga je začel pollaščati, da ni na pravi poti. Potujoč po Italiji, ki je en sam spomenik krščan-stva, mu je izmučena duša nekoč kriknila: "Meni se toži po Bogu!" Nato se je podal v Pariz. Tam je sklenil prijateljstvo s konvertitom Leonom Bloy, ob katerega roki je našel Boga. Skupno s sinom je l. 1911. prejel sv. kret. Pozneje mu je sledila tudi žena. Postal je literarni ravnatelj založniške firme Desclée de Brouwer. Kot tak je prišel v ožji stik s francoskimi katoliškimi veliči-nami Jacques Maritain, Garrigou-Lagrange i. dr. Ti so ga versko še bolj poglobili. Poslej je bilo njegovo pero prav tako izrazito in bojovito v služ-bi resnice. Napisal je več del. Med drugimi "Dnevnik nekega konvertita" in "Beli raj", proti socialističnemu "rdečemu rajju". Zdaj je zupu-stil svet in vstopil v holandsko benediktinsko opa-tijo Oosterhaut. Njegova žena pa v opatijo be-nediktink Sainte-Cecil de Solesmes.

KRISTUS — NEZNANEC.

Tako je naslov knjigi velikega ruskega pisa-telja Dimitrija Mereškovskija. Pisatelj je strahote revolucije še v Rusiji preživel. A se je srečno rešil v inozemstvo. Leta 1922 je v Muenchenu izdal svoje delo "Kraljestvo Antikrista", v katerem opi-suje svoje doživljaje med revolucijo. Že takrat je hotel prepričati Evropo in ostali svet, da bolj-ševizem ni samo ruska narodna zadeva, ampak svetovna nevarnost. A bil je glas vpijočega v puščavi. Danes vsi vemo, da je imel prav. Že takrat, še bolj pa pozneje, je pokazal, da bije v njem globoko verno sree. To se posebno vidi iz njegovega najnovejšega dela "Kristus-neznanec". Čujmo kaj pravi o njegovem evangeliju: "Dnevno sem bral Novi testament in bral ga bom, dokler mi bo dopuščal vid mojih oči. Bral ga bom ob sončni svitlobi in ob luči mojega ognjišča, podnevi in ponoči, v sreči in nesreči, zdrav in bolan . . . Vedno se mi zdi, da berem nekaj čisto novega, česar še zdaleka nisem v globino doumel. Zlata obreza mojega evangelija je že oddrgnjena, papir posvalkan, vezava v slabem stanju, nekaj listov odtrganih. Treba bi ga bilo dati nanovo vezati. Storil bi to, a se kar ne morem odločiti, da bi ga dal le za par dni iz rok . . . Kaj naj mi dajo s seboj v rakev? Sv. pismo. S čem bom enkrat vstal? S sv. pismom. Kaj sem na svetu dobre-ga storil? Sv. pismo sem bral." — Da to je pra-va knjiga življenja in vse življenske modrosti za zasebno in socialno življenje.

V DOMOVINO:

Kličejo nas iz domovine. Ves naš rod bo pohitel 28. junija v Ljubljano na kongres, kjer bo znova prisegel zvestobo Bogu in verski tradiciji naroda.

Čitali smo proglas in vabilo škofov naših, čitali smo jih v A. Slovincu in v Ave Mariji. Prav je, da pošljemo tudi mi zastopstvo na evharistično slavlje, saj smo še vedno del domovine tam preko oceana, čeprav si služimo kruha v Ameriki.

Francoska linija je napotila svojo slovensko agenturo v New Yorku, da takoj prevzame organiziranje potovanja in daje na razpolago svoj največji parnik, ki bo obenem tudi največji parnik sveta. Ime mu je "Normandie". Odplul bo iz New Yorka 22. junija in bo napravil svoje drugo rekordno potovanje. Premeril bo namreč Atlantik v štirih dneh. 28. junija bomo že v Ljubljani.

Tem potom vabimo rojake, da se pridružijo slovenski skupini pod vodstvom izkušenega zastopnika Leona Zakrajška in P. Aleksandra Urankarja, slovenskega župnika v Chicago.

Mnogo je rojakov, ki so bili namenjeni v domovino to leto. Pridružite se vsi naši skupini. Vse lepše bo, če potujemo skupaj. Že ta pot novega parnika bo interesantna, še mikavnejša bo slovenska družba.

Podrobnejše informacije slede. Pazite na oglase v A. Slovincu in drugih listih.

ZAHVALA

Zopet se moram lepo zahvaliti vsem, ki so mi šli na roko pri agitaciji za list Ave Marija. Zlasti lepa hvala vsem č. g. župnikom za priporočilo v cerkvi kakor tudi vsem onim, ki so z mano hodili. Hvalo sem dolžan vsem, pri katerih sem stanoval. Naj Vam dobri Bog plača! Obenem se pa zopet priporočam vsem blagim dušam v državi Ohio in Pennsylvanije, da bi mi šli na roko. Ako pogledamo na naše nasprotnike, kako znajo priporočati svoje liste, ki vodijo ljudi le v pogubo, nas mora biti sram, da se mi tako malo brigamo za svoj list. Saj "Ave Maria je največji slovenski župnik v Ameriki," tako se je izrazil neki dobri duhovnik, in tudi je.

Samo poglejmo malo po naselbinah, kjer niso videli slovenskega duhovnika, odkar so prišli iz starega kraja. Da po takih naselbinah znajo ceniti dobro berilo, mi pa ki smo toliko srečni, da imamo svoje cerkve, svoje duhovnike, ne pozabimo, tudi mi potrebujemo dobrega berila. Kajti pridigo zelo hitro pozabimo, dobro berilo pa ostane pri hiši. Obenem je tudi dolžnost vsakega katoličana, da podpira katoliški list, zlasti sedaj ko je kampanja za nove naročnike. Pa kakor se vidi je zelo malo zanimanja. Nekaj dobrih duš se je potrudilo. Večina pa spi. Ko bi le mi še imeli sedaj one žene in može, ki so živeli pred 20. leti, vsi vneta za AveM. Koliko so dobrega storili, niso se ustrašili ne truda, ne nasprotnikov. Poznal sem ženo, ki je bila zelo vneta za Ave M., sedaj je ni več; pa se tudi pozna. Odkar nje ni, je tudi precej zamrlo krščansko življenje v tisti naselbini. Tako bi tudi danes ti žena lahko kaj dobrega storila. Ne reci: nisem zastopnica, tudi ti si zastopnica: pridobi listu novega naročnika. Veš, da s tem lahko rešiš mnogo duš, ki bodo postale dobre, ako bodo imele dobro berilo. Ne boj se onih, ki se ti bodo posmehovali, češ, v dvajsetem stoletju to prodajaš, mi smo bolj napredni, ne hodimo v cerkev, mi znamo nekaj več itd. To je najbolj žalostno med Slovenci, da se radi takih posmehov potem bojijo iti v cerkev in so tudi zelo previdni, da ne bi vpričo takih kaj govorili o katoliškem listu. Kaj pa se jih bojiš? Kaj pa oni premorejo? Samo bahanje, sedaj dokler so zdravi. Kje neki bo njih naprednost, ko pride bolezen in smrt? Si že kedaj slišal, da se je katoličan na zadnjo uro kesal, zato ker je v cerkev hodil, dobre liste bral, ali da bi bil klical odpadnika, da mu pomaga se izpreobrniti k socializmu? Nasprotno jih je že tisoče in tisoče preklinjalo slabe liste in si zopet želelo tistega duhovnika, ki so ga prej celo življenje sovražili. Zato dragi naročniki ne bodimo leni, kadar gre za dobro stvar. Od vas je odvisno, ali bomo imeli še nekaj let Ave M. ali pa jo bomo izgubili v kratkem, za vselej. Potem bo prepozno kesanje: zakaj je nismo ohranili vsaj še 10 let. Ako bi frančiškani samo enega delavca posebej plačevali za upravno delo, bi že zdavnaj morali prenehati z listom. Vidite, da mi vse storimo, kar moremo za ohranitev lista, dajte tudi Vi storiti svoje.

BRAT ANTONIN, glavni zastopnik.

GLEJ, KAKO UMIRAJO — PREGANJAVCI CERKVE!

P. Hugo.

VTEH težkih dneh, ko gledamo kako razni maščevanja in zmage pijani trinogi našo mater sv. Cerkev tirajo na Kalvarijo, nam bo v tolažbo in pogum, če se nekoliko ozremo preko njenega velikih petkov v zarje njenih veliko-nočnih jutur, ko ob nečastnih grobovih svojih preganjavcev vedno zapoje svoj zmagoslavni: Aleluja.

Kristusova cerkev na zemlji je bojujoča cerkev. In ker bojujoča, tudi trpeča in krvaveča. Njen boj ni samo obrambni, je tudi napadalni in osvojevavni. Vsako človeško srce je trdnjava, ki si jo mora z naskokom osvojiti za Kristusa. In ta napadalni boj ni lahak. Lucifer, poglavar sovražne vojske, vsako to trdnjavo obupno brani in si zavzeto prizadeva z divjimi protinapadi znova osvojiti. Boj od strani Cerkve, obrambni in napadalni, ni krvav boj. Cerkev se zaveda, da Kristusove besede Petru v vrtu Getzemani: "Vtakni meč v nožico, za kaj vsi, ki primejo za meč, bodo z mečem končani," niso veljale samo Petru Jonovemu sinu, ampak tudi Petru določenemu poglavarju Cerkve. Zato si za ceno krvi ni osvojila še nobenega srca. Jih rajši mnogo zgubi, kot bi jih z mečem osvajala in branila. Od apostolov na Oljski gori, ko so jim Gospoda ujeli, do naših meksikanskih boljševikov, so razni gorečniki že silili vanjo. Ali hočeš, da udarimo z mečem? Toda kot Kristus jim odgovarja tudi ona: Pustite!

Tem bolj pridno pa Lucifer oborožuje svojo armado z raznim nasilnim, tudi krvavim orožjem, da brani svojo posest in zgubljeno znova osvoji. Vsa človeška zgodovina po Kristusu je ena sama nepretrgana vojna med Kristusom in Luciferjem, med kraljestvom luči in teme. Vojska Luciferjeva, očeta laži, se zbira pod praporom laži. Ker ima pa ta kratke noge, ji skuša s silo, z ognjem in mečem priboriti zmago. Vojska Kristusova pa maršira po zastavo resnice. Ta je njeno edino orožje in poroštvo končne zmage, ki je vedno na strani resnice. Lucifer to njeno orožje podcenjuje, kot nekdanj silni Goliat s svojim mogočnim orožjem pastirčka Davida s fračo. Ker vidi, da se njegovi sili ne more in tudi noče nasilno vstavljati, ima še večji pogum jo gnjaviti in preganjati. Trenutni vspehi ga podžigajo k temu. Pozablja pa, da je za njo in z njo On, ki ji je zagotovil obstoj in zmago tudi nad peklenškimi vratmi. V svojih nedoumnih namenih sicer ne prestreže

sproti vsakega udarca proti njej. A kadar zamahne k protiudaru, takrat so Luciferjevi zavezniki v jami, ki so jo Cerkvi kopali. V potrdilo temu le nekaj prav očitnih zgodovinskih dokazov.

Komaj je bila Cerkev spočeta, se je Lucifer že zarotil, da ne sme videti svojega rojstnega dne. S Kristusom, ki jo je nosil v srcu, mora v grob. Njegovo lastno ljudstvo je našuntal k temu dvojnemu umoru. Na Kalvarijo, na križ ga je vleklo in tam zmage pijano rajalo. A to veselje je bilo kratko. Prav iz odprte strani Križanega se je Cerkev rodila. Kraljestvo luči je stopilo na plan. To je bil prvi udarec za temo ljubečega peklenškega netopirja. Dvoboj med njim in Kristusom se je začel. In prvi Luciferjevi sekundanti, Judje, so svoje zavezništvo drago plačali. Po božjih sklepkih naj bi postali v Mesijejem kraljestvu po moderno povedano državnotvoren narod. Radi svoje zaslepljenosti pa so postali brezdomovinci, svetovni cigani, ki se jih povsod otesajo kot škodljivih zajedavcev in nadležne golazni.

A Lucifer po tem prvem strahovitem porazu ni položil orožja. Ko je bila Cerkev še v katakombski zibelki, je že reorganiziral svojo armado in jo znova poslal v boj proti njej. Ta otrok mora biti iz zibelke v rakev preložen! Mogočne rimske cesarje, ki so razpolagali z ogromno silo, je mobiliziral, da ji ne le zastavijo pot v njegovo kraljestvo, ampak jo v katakombah pokopljejo. Krščanska kri je tekla kot voda. A kaj, ko je vsaka njena kaplja rodila nove kristjane, dvojčke, trojčke, petorčke.

Prvi, ki jo je za Luciferjem skušal v zibki umoriti, je bil njegov zvesti oproda cesar Neron (54-68). Za kristjane je imel samo meč in križ. Kvečjemu so mu bili še dobri za hranjenje njegove menažerije in s smolo namazani za baklje. Toda ko je že mislil, da bo krščanstvu skoraj lahko želel večni mir, je padel s prestola. Lastni narod ga je strmoglavil in ga hotel izročiti na milost in nemilost njegovemu nasledniku. Ker je vedel kaj ga čaka, si je "junak" sam vzel življenje. Kljub njegovi žalostni in sramotni usodi si ga je cesar Domicijan (81-96) vzel za vzor, katerega je hotel v grozodejstvih napram kristjanom še prekositi. Pa se je zmotil, če je mislil, da je bil Neronov žalostni konec samo slučaj. Ob izbruhu neke dvorne revolucije mu je lastni služabnik porinil bodalo v srce. Cesarju Trajanu (98-117) so se ob teh dveh zgledih v toliko oči odprle, da je način preganjanja spremenil, cilj pa mu je ostal isti: krščanstvo mora v grob! Če se v lastni krvi plodi in jači, ga je treba s političnimi sredstvi zadušiti. Vse možnosti življenja in pravico do nje ga se mu mora na celi črti odreči in po njem bo. A je bilo po Trajanu, ne po Cerkvi. Nagla in

neprevidena smrt mu je prekrizala hinavski načrt.

Cesar Commodus (180-192) je bil preveč zaverovan v svojega boga — trebuh, da bi se za kako drugo vero brigal. Kristjanov ni ravno preganjal, še manj pa štivil, dasi je bila to njegova vladarska dolžnost. Saj so bili vendar njegovi podložni in najboljši, vedno se zavedajoč, da so dolžni svojim vladarjem, tudi ničvrednim, pokorščino. Zato pa v sili tudi sam ni našel zagovornika. Komaj 31 letni je bil od svojih paganskih podložnih, na katere je toliko zidal, umorjen. Cesar Septimij Sever (193-211) je prepovedal prestop h krščanstvu. Ko je dobil poročilo o velikem pokolju kristjanov v Afriki, je bil to zanj užitek, kot bi mu poročali o veliki zmagi. A nazadnje je moral bežati in se skrivati pred svojim lastnim sinom. Cesar Maksimin Tracijski (235-238) je bil posebno žejen duhovniške krvi, češ, oni so pastirji krščanstva, udarimo te in njih črede se bodo razpršile. Ko jih je veliko pomoril, je tudi sam našel svojega morivca. Seveda ne v vrstah tistih, katere je moril.

Cesar Decij (249-251) je izdal odlok za splošen odpad od krščanstva. Da bi bil vspesen, je poukazal javno izpostaviti razna mučila za one, ki bi se protivili. Svoje žrtve je pustil mučiti, da so le malo žive ostale. Nato jih je zaenkrat pustil, da so se pozdravile. Potem jim je znova dal na izbiro, ali odpad od vere, ali mučeniška smrt. A je prišla vrsta tudi nanj. Našel je konec v nekem močvirju, ali po nesreči, ali po zločinu, se ne ve. Zvesto po njegovih stopinjah je hodil cesar Valerijan (253-260). Vse škofove, duhovnike in dijakone je ukazal pomoriti. Kristjane, zlasti državnim uradnikom, je pod kaznijo razlastitve, pregnanstva, suženjstva, obglavljenja silil k odpadu od vere. Nazadnje so ga njegovi paganski tekmeči skalpirali, živega iz kože dali. Dioklecijan (284-305) je s svojimi socesarji Galerijem, Maksencijem, Licinom in Maksiminom Dajo tekmoval v krutosti preganjanja. V enem samem mesecu je na najgrozovitejši mučeniški način izkrvavelo 17.000 krščanskih žrtev. A končno je prišlo za trinoge zaslužno plačilo. Dioklecijan je znorel in se sam do smrti izstradal. Galerij je pri živem telesu segnil, ud za udom mu je odpadel. Maksencij je vtonil v Tiberi. Licinija je vojno sodišče obsodilo na smrt. Maksimin Daja se je zastrupil.

Cesar Julijan Odpadnik (361-363) je hotel krščanstvo na drug način uničiti, ker je uvidel, da ga v mučeniški krvi ne more vtopiti. Na vse mogoče načine je pospeševal krive vere. Gazil je najprimitivnejše pravice kristjanov. Nadležni pastorki so mu bili, ki jih je treba z vsakovrstnim šikaniranjem in izstradanjem prisiliti na kolena.

Vse to pa je delal pod lepo krinko državnih in narodnih interesov. Nazadnje pa je postal žrtev svojih ljubljencev, za katere je imel vse. Smrtno ranjen od njih je prestregel svojo brizgajočo kri, jo vrgel proti nebu in v svojem onemoglem maščevanju kriknil: "In vendar si zmagal Galilejec!"

A čudno, dasi je zgodovina priznana najboljša učiteljica, ima za učence menda same bebec. Kajti vedno se še najdejo taki, ki jim ta, tako sijajno izpričana resnica kar ne gre v glavo. Vprav naše dni, ko se zgodovina vsestransko tako temeljito proučuje, na vseh koncih in krajih zopet vstajajo razni Neroni in Dioklecijani in Julijani Odpadniki št. 2, kot Stalin, Calles, Cardenas, da ne govorim o raznih malih ščenetih, ki lajajo za kakim plotom, kot n. pr. naš Molek s svojimi sanskuloti. Prepričani so, da kar se onim ni posrečilo, bo njim dano. Galilejec in njegova Cerkev morata v grob, iz katerega ni vstajenja. To je njih cilj. Res, pomilovanja vredni bebeci, ki jim še tako jasna resnica ne gre v možgane.

Le eden se je zadnje dni našel, ki se mu je vendar nekoliko posvetilo. To je Mussolini. Ne vem ali je iz verskega prepričanja, ali iz kake zgolj politične modrosti, ali celo radi tako priljubljene mu senzacije izjavil, da država v boju proti Cerkvi vedno podleže. Dobesedno pravi: "Vsa zgodovina zapadne civilizacije, od rimskega imperija sem do najnovejšega časa, od Dioklecijana do Bismarcka, uči, da država, ki se spusti v boj z vero, končno izide premagana iz njega." To potem obširneje dokazuje. Bo li on med sedanji preganjavci Cerkve našel kaj bolj dovtetne učence, kot mrtva učiteljica zgodovina, h kateri je šel v šolo, ne vem. Vem le, da bo Cerkev v nasprotnem slučaju prav tako zmagovito korakala preko svojih sovražnikov št. 2 kot je preko onih št. 1. Kajti njej je zagotovljeno zmagovito klubovanje celo peklenskim vratom.

Tolažljivo in opogumljivo je to za nas, ki ljubimo svojo mater in nam srca krvave z njenim srcem. A iz tega razveseljivega dejstva ne smemo kovati napačnega kapitala, kar se tako rado zgodi. Znani ameriški publicist, Rev. J. Gilles C.S.P., ugotavlja, da je med nami vernimi katoličani preveč pasivnosti, trpnosti, kot bi bili člani trpeče cerkve. Ne, člani trpeče cerkve so duše v vicah. Mi smo udje bojujoče se cerkve, ki se moramo obrambno in napadalno boriti zanje. Prvih kristjanov, ki so se tega živo zavedali, je bila ena sama mogočna in prisrčna molitev: Maranatha. To je: Pridi Gospod! in daj svoji cerkvi varno, blagonosno prostost. In delati moramo po svojih najboljših močeh, da naši dragi materi Cerkvi skoraj zasiže velikonočno jutro. Maranatha, Gospod pridi skoraj in reši jo iz rok njenih trinogov!

OVČICA KRISTUSOVA

P. Salezij

(Nadaljevanje)

MARIJINO SOČUTNO SRCE.

GOSPOD je obdaril malo Marijo z zelo sočutnim srcem. Vsakemu bi rada pomagala v trpljenju in v težavah življenja. Zlasti so ji pa bili pri srcu siromaki. S svojima bratoma se je kosala, da bo ja poprej kakor onadva podelila kako miloščino. Vsi trije so po naravi bili darežljivi. Denar, ki so si ga bili prihranili, so večinoma razdali siromakom. In da so le-tim mogli pomagati, so se večkrat prostovoljno odrekli raznim sladkarijam, igračam in drugim takim stvarjem.

“Mama, ali bi zadostovala dva solda (kaka dva centa), da bi si ta-le berač mogel kupiti juhe,” so Filippetovi otroci vprašali nekega dne svojo mamo, ko se je pri vratih prikazal berač. Mama je zmajala z glavo, češ, da sta dva solda premalo, nakar so vsi otroci hkrati zaklicali: “Mama, potem pa daj temu ubožcu krožnik juhe, zakaj gotovo je lačen.”

Marija je spravljala svoj denar v majhen šparovček, da je tako mogla od svojega dajati vbogajme. V tistem kraju je bila uboga stara ženica, ki ji je Marija vsako jutro prinesla nekaj od svojega prihranka, za nameček pa je pridejala par ljubeznivih in tolažljivih besed. Še več in še drugim bi rada dajala, toda mama jo je opomnila: “Glej, Marija, in si zapomni, da nismo tako bogati, da bi mogli vsem pomagati; samo to, kar moremo, storimo, zraven tega pa prosimo Gospoda, da bo poskrbel še za druge.”

Marijino sočutno srce pa ni mislilo samo na domače siromake, ampak tudi na tiste zapuščene in pomoči potrebne, za katere se žrtvujejo misijonarji, to je na pogane. V hišo so prejeli nekaj misijonskih listov, ki so jih vneli v ljubezni do misijonov. Marija se je bila navadila, da je vsaki večer zmolila nekaj očenašev za uspeh misijonskega dela. Kadar je le mogla, je pa prispevala kak še tako majhen darček. Zbirala je tudi porabljene znamke, stanijol in razglednice ter jih pošiljala na uprave misijonskih listov.

Zanimivo je, kako je včasih prirejela kolekte v prid misijonov. Ob večjih praznikih se je po navadi zbralo v njihovi hiši na obed lepo število

sorodnikov. Ko je obed bil pri kraju, pa je prišla Marija s svojim šparovčkom ter zaprosila: “Dragi mi mili gostje! Dobro smo se imeli in se razveselili v prijetni družbi. Pri tem bi pa ne bilo prav, če bi pozabili na tiste, ki imajo borno življenje, ki komaj dobijo toliko hrane, da ne poginejo lakote. To so ubogi pogani. Tudi oni nam morajo biti pri srcu, ker imajo ravno tako kakor mi neumrjoče duše in jih je odrešil na lesu križa ravno isti naš Gospod Jezus Kristus. Zato bom sprejela v ta-le šparovček še tako majhen dar za uboge zapuščene poganske duše.” In nato je hodila od gosta do gosta ter vsakemu pomolila svoj šparovček. Seveda se je vsak malo smehljal in samo za šalo se je ta ali oni branil ali celo protestiral. Toda Marija ga je hitro zavrnila: “Najprej smo vas povabili na kosilo in sedaj hočemo nekoliko odkupnine zanje in za vaše vesele ure.” Vsakdo je rad odprl svoj mošnjiček in dal, kolikor je pač mogel. In tako je na koncu imela Marija lepo svoto za svoje misijone. In tudi drugače, če je hotel kdo razveseliti našo Marijo, ji je dal namesto drugega daru, par soldov za njene misijone. Marija je zraven tega še veliko molila za misijonarje in njihove namene ter zbirala in kopičila majhne žrtve, iz istega vzvišenega namena. Želela je, da bi čim več poganskih otročičev zadobilo milost sv. krsta in da bi Gospod poslal čim več delavcev v svoj vinograd. Za rešitev poganskih duš je bila pripravljena prenesti ne samo trpljenje in zbirati žrtvice, ampak dati celo svoje življenje. Zares velikodušno je bilo njeno, do trpinov tako sočutno srce. Zato ji je pa tudi Gospod poslal posebno preizkušnjo, da je na njej zamogla pokazati svojo pripravljenost za križe — v dejanju.

ZAČETEK NJENE KALVARIJE.

Bilo je v prvi polovici meseca decembra 1. 1921, ko je Marijo hudo zgrabila influenza. Komaj je prebolela to bolezen, že so se začele pojavljati mučne želodčne neprilike. Zelo je bila shujšala. Staršev se je lotila težka slutnja in vzeli so jo bili k zdravniku, da jo temeljito preišče. Le-ta je bil pronašel, da jo razjeda sladkorna bolezen v najhujšem stadiju. Ob tem odkritju se oče in mati spočetka kar nista mogla potolažiti. Nista se mogla uživeti v misel, da bi izgubila hčerko, ki jima je postala tako ljubka in draga. Vsa sredstva sta poskusila, da bi jo rešila. Peljala sta jo še k drugim doktorjem, a vsi so podali enako izjavo, da zanjo ni rešitve. Mogoče ji preostaja še par tednov, mogoče par mesecev ali celo par let, ozdravljenje pa da je izključeno. Gospod si je

bil malo Marijo izvolil zase; toda ni ji bilo namenjeno, da jo presadi v najkrajšem času na grede svojega nebeškega vrta. Hotel je, da si s trpljenjem in mirno vdanostjo pridobi lepoto dragocenih biserov . . .

Vse misli in skrbi Filippettove družine so se sedaj osredotočile okoli male Marije. Kar so le mogli so storili, da bi olajšali njego trpljenje. Bili so do nje kolikor mogoče obzirni. In ko je videla, kako ljubeče skrbijo zanjo, je skušala biti do vseh kar najbolj prijazna. Naravnost ganljivo je bilo, kako se je trudila, da bi se kje ne prenačljila s kako ostro besedo. In če ji je kaka taka ostra beseda proti njeni volji zdrsnila z usten, jo je precej ublažila s sladko prijaznostjo.

Njeno stanje se je menjavalo. Včasih je bilo videti še upapolno, včasih pa se je zdelo, da so zanjo vsi poizkusi brezuspešni. Da bi se lažje popravila, so jo vzeli iz šole. Da pa ne bi bila radi tega preveč potrta, jo je mama doma poučevala, v kolikor je to njeno zdravje dopuščalo.

NJENO PRVO SV. OBHAJILO.

Marija je bila med tem skoro dopolnila deseto leto. Prišel je čas, da se pripravi za prvo sv. obhajilo. Ker je bila preveč bolna, ni mogla z drugimi otroci hoditi k skupnemu pouku. Zopet je bila mama, ki se je morala žrtvovati zanjo in jo pripravljati.

Dobro je vedela mala Marija, da bo Jezus prišel v sv. obhajilu v njeno majčkeno srce, da se bo nastanil v njem in jo obsipal z milostmi. Zato se je z vso vestnostjo pripravljala za ta slovesni trenutek. Učila se je rada katekizma, obenem pa si je prizadevala, da bi ocedila svojo dušo raznih madežev in jo olepšala z ljubkimi čednostmi. V napakah se je bila že deloma izboljšala, toda sedaj je hotela izruti ves plevel s koreninami vred in namesto njega bi naj pognale raznovrstne cvetke. Redno si je začela izpraševati svojo vest ter je skrbno čula nad sabo in nad svojimi dnevnimi opravili. Na nič družega ni bolj mislila, kakor na tesno zvezo s svojim ljubim Jezusom. Mama je mogla opazovati, kako praktični so bili njeni dobri sklepi. Vsaki dan se je bila v čem popravila. Radi njene bolezn, so ji zdravniki predpisali posebno dieto. Nekaterih stvari, kakor slaščic, sadja, kruha itd. sploh ni smela okusiti. Mala Marija je vse te žrtve prenašala z veselim srcem min jih je sproti povezovala v šopek, da jih položi pred Gospoda na dan svojega prvega sv.

obhajila. Če je le mama rekla, naj to ali ono stori radi Jezusa, naj se v tem ali onem premaga radi Gospoda, že se je radostno uklonila ter se udala v voljo božjo. Samo en zgled k temu.

Tupatam ji je zelo težko delo, ker ni smela v šolo. Toda, kakor hitro ji je mama dejala, da je sam Jezus, ki hoče to žrtev od nje, se je precej udala, zakaj za Jezusa se ji ni zdela nobena reč pretežavna.

Dan prvega svetega obhajila je bil pred durmi. Marija je bila vsa srečna. Ni mogla skoro misliti na bližajoči se veliki trenutek drugače kakor s solzami v očeh. Ko je zvečer molila svojo navadno večerno molitev, je bila vidno ginjena. Sam par ur še in njen predobri Gospod bo prišel v njeno srce. Ta misel jo je napolnjevala z ljubeznijo in svetim hrepenenjem. Preden se je podala k počitku, je prosila očeta in mamo odpuščanja za svoje dnevne napake ter je zaželela še njihovega blagoslova. Tudi k bratoma je stopila in prosila, naj pozabita, če kaj ni bilo prav od njene strani. Jezusu pa je prav resno obljubila, da bo odslej kar najbolj pridna, tako pridna, da bo vsa njegova lastnina in da jo bo ljubezen božja vodila pri vseh njenih delih.

Tisto noč pred sv. obhajilom ni mogla mnogo spati. V misel in pričakovanje na ljubega gosta se je bila vsa potopila. Ko je mama zjutraj stopila v njeno sobo, jo je našla zatopljeno v molitev in solze so obilno napolnjevale njene oči. Oblekli so jo v belo obleko in počez so ji dali bel pajčolan. Ko je stopala k oltarju je bila bolj podobna majhnemu angelu kakor navadni deklici. Tako je bila vsa bela in čista in nedolžna.

Ko je prejela Gospoda v svoje srce, je njeno obličje prevzelo sveto veselje in rajska sreča je sevala iz njenih oči. Zdelo se ji je, da je že v nebesih. Kljub temu pa je šepetala svojemu ljubemu Jezusu dobre sklepe za svoje življenje, ki je bo morala preživeti še na zemlji. Težko bi bilo popisati njeno stanje v trenutku, ko je Gospod bival pod streho njenega srca. Tako zelo je bila vsa prešinjena od Gospodove navzočnosti. Svoji sestrični se je v pismu, ki ga je pisala kmalu nato, tako-le izrazila: "Velik praznik je minil, toda moje srce je še zmirom prepolno neizmerne radosti. Ne morem ti povedati, kaj vse sem čutila ob tistem slovesnem trenutku, ko je dobri Jezus prvič prišel v moje srce. Ata, mama in moja dva bratca sta z mano pristopila k sv. obhajilu tisti najsrečnejši dan mojega življenja."

(Dalje sledi)

SAMOMOR

P. Hugo.

Samomor je danes svetovna epidemija, ki zavzema vedno širše kroge, zlasti med takozvanimi kulturnimi narodi. Tudi v naš narod, doma in po svetu, se je že globoko zajedla. Nič več se ne zgrozimo tako kot nekdaj, če slišimo ali beremo, da je kdo napravil samomor. Prevsakdanje je že to. A pri nas glede tega zdaleka ni najgorje. Med "kulturnejšimi" narodi se oglašajo že taki, ki samomor opravičujejo. Da celo taki, ki ga kot junaštvo proslavljajo. Morda ni več daleč čas, ko bodo začeli samomorivcem postavljati spomenike. Morivcem jih že. Zato menim, da bo prav, če tudi na tem mestu nekoliko spregovorimo o epidemiji samomorstva. Saj so vse ljudske plasti po njej okužene.

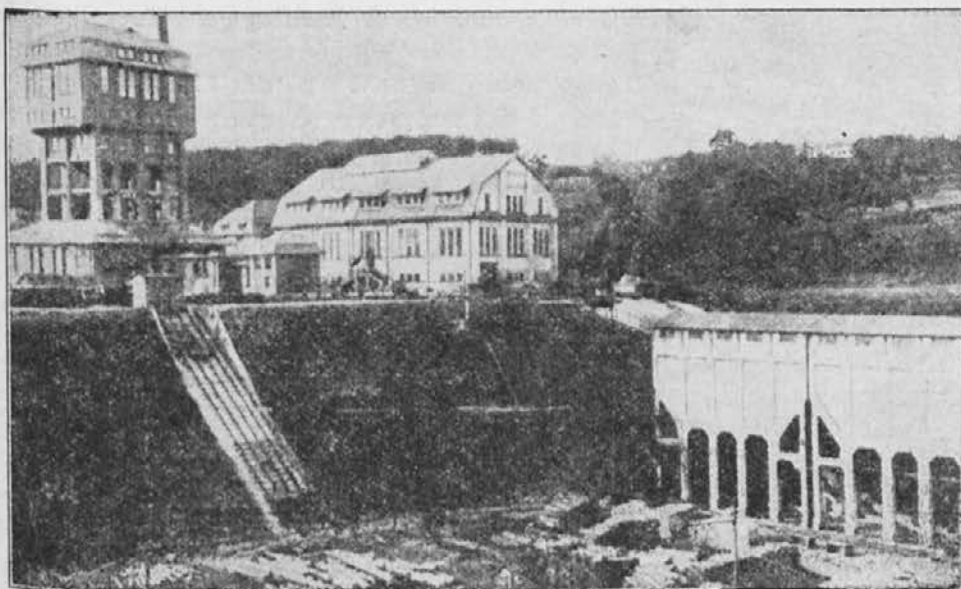
MALO ZGODOVINE TE EPIDEMIJE.

SAMOMOR je žalostna "pravica", ki si jo prisvaja samo razumna žival — človek. V živalstvu je samomor v pravem pomenu besede nepoznan. Poznamo sicer tudi med živalmi neke vrste samomora. Zvest pes n. pr. je že večkrat izstradan poginil na grobu svojega gospodarja. Če so mu tudi prinesli hrane, se je ni dotaknil. Enako druge živali, ki so zgubile svojega druga, ali bile oropane svoje prostosti prepeljane v zverinjak, kdo ve na kateri konec sveta. A to ni samomor v pravem pomenu besede. Temu samomoru bi se kvečjemu primerjal samomor človeka, ki je prišel popolnoma ob pamet in živel živalsko življenje. Samomor v strogem pomenu be-

sede je premišljeno in v podrobnosti zamišljeno končanje lastnega življenja. In tega je zmožen le človek.

A prvotni človek, ki je živel še bolj živalsko življenje, brez kake višje človeške kulture, je le redko sam iskal smrti. Močan čut samohrane mu je to branil. In na podlagi njega se je kmalu dvignil vsaj do motnega spoznanja, da je samomor nekaj protinaravnega. Zato so samomori med prvotnimi, nekulturnimi narodi primeroma zelo redki. Le v luči zmotnih višjih namenov, so nekateri narodi samomor opravičevali in ga smatrali celo za nekako bogočastje. Tako n. pr. Indijci, kjer se mestoma še danes vdove puste s svojimi možmi žive pokopati, menihi pa kot svetniki sežgati. A takih vsled splošnega zmotnega prepričanja ni smatrati za prave samomorivce. Oni bi samomorivce "kulturnih" dežel, ki jih pri tem vodijo čisto drugi sebični nameni, odločno obsodili.

Iz judovske zgodovine poznamo le par slučajev samomora. Znan je samomor Savla in njegovega oprode več kot tisoč let pred Kristusom. V boju s Filistejci je bil Savel smrtno ranjen. Visel je med življenjem in smrtjo. Poleg tega so mu bili še sovražniki za petami, ki bi ga bili do smrti pobili. Pa je hotel, da ga naj njegov oproda prebode. Ker se je ta premišljal, se je Savel sam na svoj meč nasadil. Nato se je zabodel še njegov oproda. Pozneje, v dobi Makabejcev, je isto v sličnih okoliščinah storil ugledni judovski starešina Ramzija. A to so bili le redki slučajji. Splošno so Judje obsojali samomor. Samomorivce so popolnoma zasebno pokopavali. Niti bližnji sorod-

Rudnik v Peči na Madžarskem, kjer so rudarji že dvakrat poskusili samomorivno stavko. Na stotine se jih je zakopalo v rove z namenom, da vztrajajo do smrti, če kapitalisti ne pristanejo na njihove zahteve. Uspeli pa niso, ne prvič, ne drugič. Ali mora ubogi rudarski svet res to zadnje sredstvo porabiti, da pride do svoje zaslužene pravice? Kje imaš srce kapitalizem, kotišče sebičnosti?

niki se niso smeli udeležiti pogreba. Na grobove so jim polagali kamen, v znamenje, da bi morali biti kamenjani.

Tudi starejši Grki in Rimljani, dasi jim ni svetila luč razodete vere kot Judom, so samomor smatrali za zločin proti bogovom. Aristotel poroča, da je bil samomorivcem odrečen častni pogreb in so bili še drugače izpostavljeni raznemu zaničevanju. In rimski pesnik Virgil pusti samomorivce v Orku, našem peklu, trpeti za svoj zločin. Šele pozneje, ko je začela grška in rimska kultura, osvobojena božanstva, propadati, zlasti še, ko so začeli posamezni modroslovci samomor v gotovih slučajih opravičevati in celo poveljevati, so se ti začeli množiti. Njih velemožje: Cato, Brutus, Cassius, Scipio, Nero, Cleopatra, Hanibal, Mitridat, Seneca, Demosten, Diogen, Sokrat, Mark Avrelij, Likurg, Plinij, Epiklet, so si sami vzeli življenje in s svojim zgledom še mnogim drugim potisnili samomorivno orožje v roke.

Celo na pragu krščanstva naletimo na samomor. Žalostni rekord prvega krščanskega samomorivca gre Judu iz Kariota, ki mu je izdana nedolžna božja kri potisnila vrv v roke, da se je iz obupa obesil. Sicer pa kamorkoli je krščanstvo prodrlo in si osvojilo srca o premišljenih samomorihih, ni bilo več slišati. Med krščanskimi narodi so se samomori začeli množiti šele, ko je začela brezverska kultura procvitati. In čim bohotnejše se je razcvetala, tem grozotnejše se je razpasla epidemija samomorstva.

DANAŠNJE STANJE TE EPIDEMIJE.

Koliko žrtev danes zahteva epidemija samomorstva ni mogoče niti približno s številkami ugotoviti. Nimamo namreč še svetovne statistike o njej. A na podlagi te, ki jo imamo, lahko brez pretiranja rečemo, da gredo te žrtve v stotisoče na leto. Že l. 1881 je sedanji predsednik čehoslovaške republike Masaryk ugotovil, da si v Evropi poprečno 50.000 ljudi na leto vzame življenje. Ta čeprav visoka številka pa danes zdaleka več ne odgovarja. Saj kot pravi Hans Rost, je bilo samo v Nemčiji od l. 1881 do 1910 nič manj kot 340.000 samomorov. Od tedaj, zlasti še v povojnem času, se je pa tudi ta številka najmanj podvojila. Tako bi imela danes Nemčija sama nad 25.000 samomorov na leto. Kje so pa druge evropske države.

Največ samomorov imajo poleg Nemčije v Evropi še: Avstrija, Švica, Madžarska, Čehoslovaška, v Aziji pa Japonska. V teh državah pride

na 100.000 prebivavcev od 20 do 25 samomorov. Med 15—20 na 100.000 jih imajo: Francija, Belgija in Danska. Njim slede: Anglija, Združene države, Švedska, Škotska, Nova Zelandija in Finska, v katerih pride na 100.000 prebivavcev od 10—15 samomorov. Okrog 10 ali manj na 100.000 si jih vzame življenje v Italiji, na Norveškem, Nizozemskem in v Kanadi. Najmanj samomorov je v Španiji, na Irskem, v Chile in na Kubi. Irska ima v katoliških pokrajinah na 100.000 le 3—4 samomore, dočim jih ima v protestantskem delu 6.

Ozrimo se posebej na Zedinjene države. Te, kot rečeno, so glede števila samomorov nekako v sredi. Poprečno jih pride zadnje čase 13 na vsakih 100.000. Tedaj 16.000 na leto. A Jos. P. Halpin, ki se že pet let bavi s statistiko samomorov in po katerem to posnemamo, pravi, da je dejansko število dokaj večje. Kajti mnogi slučaji so rekordirani med nesrečami, v resnici je bil samomor. Zastopani so vsi narodi, spoli in stanovi, vendar s precejšnjim razločkom med posameznimi. Kar se tiče ameriških narodov, spadajo glede samomorstva v vrsto svojih rojakov v domovini. Jud primeroma redko napravi samomor, tako drugod, kot v Ameriki. Tudi med ameriški Italijani niso tako pogosti, kot med angleškimi Amerikanci. Še manj jih je med tukajšnjimi Irci, dasi več kot v domovini. Pač pa je to število visoko med Nemci. Mr. Halpin pravi, da jih pride med pennsylvanskimi Nemci 80 na 100.000. Primeroma jako nizko število samomorov je med našimi črnici. Kakih 12 milijonov jih je vseh skupaj, pa imajo le okoli 500 samomorov na leto.

Na prvem mestu med Zedinjenimi državami je glede samomorov Kalifornija. Tam jih pride 32 na 100.000. Tedaj še enkrat toliko, kot v Uniji nasplošno. To se bo morda komu neverjetno zdelo. Saj je vendar Kalifornija ameriški raj. In iz raja si nihče ne želi. Toda številke ne lažejo. Tisti, ki so jih podrobno študirali, nam vedo to razložiti. Pravijo, da število samomorov med kaliforničani-domačini ni večje kot drugod. Pa jih še enkrat toliko gre na račun tujcev, ki se vsipajo vanjo. Tudi to bi se znalo komu čudno zdeti. Kajti v Kalifornijo morejo le taki, ki imajo precej pod palcem. A bogastvo ni nikaka ovira za samomor. Poleg tega pa pravijo izvedenci, da je Kalifornija ponajveč pribežališče raznih strtih ekzistenc, finančnih skrahirancev in neozdravljivih bolnikov. Med enimi in drugimi jih je mnogo, ki ondi ne najdejo, kar so iskali in gredo prostovoljno v smrt. Le tako si moramo razlagati kako je mogoče, da šteje divni San Diego

sorazmerno največ samomorov na leto. V treh letih jih je imel 2600.

Kar se tiče spolov, je po ugotovitvi "Metropolitan Life Insurance" trikrat toliko moških, ki si vzamejo življenje kot žensk. Nemški statističar Hans Rost pa pravi, da je razmerje med ženskimi in moškimi samomorivci kot 1—4. Pri- stavlja pa, da kakor ženske vedno bolj konkurirajo z moškimi na vseh poljih, tako tudi glede samomorov. Le način samomora je običajno pri ženskah drugačni kot pri moških. One se poslu- žujejo navadno takozvanih pasivnih sredstev, mo-

en otroški samomor. Rekord v otroških samo- morih je imel pred vojno Petrograd. Zdaj ga ima najbrž Ljeningrad. Kajti tako skvarjene mladine kot je v Rusiji, v kolikor je v območju boljše vizma, ni nikjer na božjem svetu, niti med najdivjimi narodi.

Z ozirom na stanove je sorazmerno mnogo več samomorov med izobraženimi kot neizobraže- nimi. A to razmerje se vedno bolj zravna, od- kar je moderni duh zajel tudi nižje stanove. Vo- jaški stan ima pri samomorih vsepovsod rekord. Sledijo meščanski stanovi, inteligenčnih in prak-

NAŠ NOVI MONSIGNOR

Slovenski Cleveland je dobil letos tako lepo božično darilo, kot še nikoli doslej. Dobil je svojega prvega monsignora, v osebi Right Rev. Vida Hribarja, župnika pri Mariji Vnebovzeti v Collinwoodu. V nedeljo 23. dec. mu je sam tamkajšnji škof ekselencja Schrems v svoji stolnici slovesno nadel prelatsko uniformo, v kateri se je na Božič prvič predstavil svojim faranom. Dolg advent je imela naša prestolica, da je pričakala to čast. Že davno se je šušljalo, da bi se ji nekako spodobila. Naravno, da se je pri tej upravičeni želji pred vsem ozirala na svojega patri- jarha in pionirja Rev. Vida Hribarja kot kandidata. Ker cerkvena oblast v takih zadevah priznava ljudski glas kot božji glas, ji je spolnila to željo. S tem pa ni bil počaščen samo odlikovanec. Tudi ne samo njegovi sorodniki, župnija, slovenska prestolica in slovenski Ohio, ampak naš celokupni tukajšnji narod. Če je že rod naših tukajšnjih škofov izmrl in ni upanja, da še katerega dobimo, zaenkrat vsaj ni nevar- nosti, da bi izmrl tudi rod naših monsignorov. Novemu monsignoru naše pristrčne častitke in: Vivant sequentes — Bodoči naj živijo!

ški pa bolj aktivnih. Hočem reči ženske samo- morilke ne vidijo rade krvi, zato najrajši sežejo po strupu. Moški pa po revolverju.

Najbolj zagonetni so otroški samomori. Kaj še otrok ve o borbah življenja. Življenje je otro- ku veselo, ne žaloigra. In vendar tudi otroški samomori niso več redki. Dr. Strahan pravi, da je bil londonski statistični urad primoran glede samomorov vpeljati novo rubriko za otroške sa- momore od 5—10 let. Hans Rost poroča po Gauppu, da pride na vsakega pol milijona ljudi

tičnih poklicev, tako gospodarji kot njih usluž- benci. Zlasti med industrijskim delavstvom se epidemija samomora grozotno širi. Najmanj samomorov šteje kmetiški stan. Brez ozira na poklice je več samomorov med samskimi kot po- ročenimi. Med samskimi šteje visoko število samomorov dekliški stan, z glavnim vzrokom pre- varane ljubezni. Tudi vdovski stan je glede tega pred zakonskim. Med zakonskimi je največ sa- momorov pri ločenih, še več pa v krogih divjih zakonov. Tako Hans Rost. (Dalje v marčevi števi.)

PVAKRAT je prišel Baraga v Evropo, a ne radi domotožja po domovini, ampak iz misijonskih razlogov. Sestri piše: "To bo srečen trenutek! (namreč svidenja). Malo zakasnel sicer, a pomisli, da nisem zato prišel nazaj v Evropo, da bi delal po svojih čuvstvih, ampak da svoje misijonske načrte najbolje uresničim."

"Kolika tolažba, kako neizrekljivo veselje, Jezusu Kristusu pridobivati neumrljivih duš!"

Če je gorel v njem tak ogenj gorečnosti za duše, potem ni nič čudnega, da beremo v njegovem življenjepisu kot nekaj navadnega zanj, da je pridigal po 4—5 krat na dan v štirih različnih jezikih, da je zdržema spovedoval tudi po 10 ur na dan, da je hotel postati po zgledu apostolovem vsem vse: Indijancem je ustvaril književnost, bil jim je oče, ustvaril je temelj indijanskemu šolstvu, itd.

Protestantski list New-York Observer je pisal 1. 1848. o Baragu: "Minulo zimo je na krpljah potoval čez neobljudene pokrajine iz L'Ansa noter v Copper Harbor, na severu kweenavskega polotoka, 57 milj (92 km) daleč, in sicer samo zato, da bi krstil otroka, o katerem je slišal, da utegne umreti."

Dne 1. dec. beremo v Baragovem dnevniku: "To jutro mi je o. Menet povedal, da me je bil prišel iskat brat Frančiška Granta, da bi šel previdet njegovega brata. O. Menet mu je dejal: Ali res menite, da bo škof hotel opolnoči iti k vašemu bratu? In tako je mladi mož odšel, ne da bi mi mogel sporočiti svojo željo. Jaz sem pa takoj, ko sem zvedel to, hitel z obhajilom k bolniku in sem ga dal tudi v sv. olje."

Kakor vsi pravi apostoli, je tudi Baraga zajemal moči za svoje apostolsko delo v molitvi. Njegov generalni vikar Jacker je dejal v pogrebnem govoru: "Od štirih do petih zjutraj ali včasih celo od treh do petih bi ga vselej našel klečečega, zavitega v plašč, v sladki družbi z Gospodom in to ob vsakih okoliščinah. Videli smo ga, kako je Bogu daroval prvo jutranjo uro v temnih gozdovih ali ob bregu jezera med bučnim viharjem ali v svoji borni hišici ali na potovanjih v kakem skritem kotu gostilne, natlačene z gosti. Opazovali smo ga, kako se je tega reda držal tudi takrat, ko je z velikanskim naporom ves dan poprej

potoval po vodi ali po suhem in celo takrat, kadar je bil šel šele po polnoči k počitku."

Sam je zapisal 21. sept. 1859 v dnevnik: "36. obletnica mojega mašniškega posvečenja. Hvala Bogu! 18. obletnica mojega jutranjega premišljevanja. Bogu neskončna hvala!"

Zopet drugje beremo v dnevniku: "Velika milost, 3 polne ure premišljevanja." — "Velika duhovna nesreča: mesto ob treh sem vstal ob petih. Dve uri popolnoma izgubljeni!"

Njegova gorečnost za neumrjoče duše se ni ohladila do zadnjega diha življenja. Ko je bil že sam ves bolehen in nadložen, je bil pripravljen iti, kamor so ga klicale duše. Njegov kaplan Burion pravi z občudovanjem o njem: "Kolikokrat je bil po tri ali štiri dni brez vsake jedi, ko je šel za indijanskimi družinami v njih lovišča! Ne mislite, da je to delal samo v začetku svoje službe... škof je imel takrat 66 let in njegovo zdravje je že vidno pešalo... Kadar je šlo za rešitev duš, ni nikoli meril daljave. Več noči je spal na snegu, preden je prišel mednje (Indijance). Zbral jih je in jim oznanjal blagovest, krstil poglavarja in ves njegov rod ter se nato vrnil domov, vesel, da je satanu ugrabil toliko plena."

Lahko bi navedli še več podobnih slučajev, a že iz tega se vidi, da lahko štejemo Barago v vrsto največjih misijonarjev: sv. Bonifacija, Cirila in Metoda, sv. Frančiška Ksaverija, itd.; delajmo torej na to, da sv. Cerkev tudi njemu prizna čast, kakršno je priznala drugim velikim oznanjevalcem sv. vere!

OBČNI ZBOR BZ

15. januarija je zborovala v Jolietu Baragova Zveza. Letos na vse bolj slovesen način kakor druga leta.

Mnogo lepih sklepov je napravila, med drugimi najvažnejši le-ta, da se vrši letošnji Baragov dan v Clevelandu in sicer septembra meseca, ko bo imela Amerika ondi svoj evharistični shod. Prisostovali bomo ob tej priliki tudi odkritju Baragovega spominka v kulturnem vrtu.

Za l. 1935. je bil ponovno izvoljen stari odbor, ki je obljubil, da bo še z večjo vneto delal za vzvišeno nalogo Baragove Zveze.

Podrobni zapiski sklepov in načrtov, ki so jih obravnavali na tem zboru, bodo izšli v najkrajšem času v Baragovem svetilniku "A. Slovenca".

DRUGO VOJNO POROČILO

Doslej se generalni štab še ne more pobahati s kakim sijajnim kobaridskim predorom. Pa tudi ne more tožiti o kakih laških soških ofenzivah. Naša vojska pač ni običajna vojska s prisilno mobilizacijo, ki se izvrši v par dneh, ampak je križarska vojska. V teh ni bilo prisilne mobilizacije. Križarji so bili dobrovoljci. Na prvi poziv so se odzvali pod zastavo križa le najnavdušenejši za sveto stvar. Ti so potem s svojim zgledom in besedo zbudili še druge zaspance. Tako so polagoma rasle križarske armade in se začele pomikati na fronto proti Saracenom, skruniteljem svetih krajev.

Podobno je z našo križarsko vojsko. Na prvi oklic so le najvnetejši zaklicali: Bog hoče! in prihiteli pod zastavo križa. In kot navadno, se je tudi tu pokazalo, da so utrjeni, krepki gorjanci najboljši vojaki, junaki. Ti so bili prvi. In niso niti čakali, da bi se jih kaj več zbralo. Kar udarili so kot maloštevilni Makabejci in zapisali na svojo zastavo prvo lepo zmago. Najbolj se je v tem prvem boju odlikoval najvišji gorjanec **Mr. I. Kaplan** iz Leadville, Colo., kjer se nebes in zemlja stikata. On je takorekoč z enim skokom napredoval od prostaka do generalnega majorja. Za njim je šturmal **Rev. Albin Gnidovec** iz Rock Springs, Wyo., že preizkušen križar v mnogih bitkah. On se je povspel do generalnega brigadirja. Takoj za njim je prodirala amazonka, veteraninja **Mrs. Mary Meglen** in avanzirala do podpolkavnice. **Mr. Ignac Trunkel**, Great Falls, Mont. pa je stisnil pest, zaškripal z zobmi in dejal: Ženski se pa ne dam! Toda zaenkrat se ji je moral podati. Povspel pa se je do nadporočnika. Nedvomno je to navdušenje gorjancev tudi dolince podžgalo. Češ, če so jih oni dobili 5, 8, 10, 11 pa bi jaz ne dobil vsaj enega. In ko so nekateri dobili enega, jim je pogum zrasel, da so dobili še drugega, tretjega. Dva pa sta imenovanim gorjancem kar dvoboj napovedala. In res se jima je posrečilo dva posekati. To sta **Mrs. I. Jelenčič**, Chicago, Ill., ki je premagala **Mr. I. Trunkla** in celo **Mrs. M. Meglen**. Dobila jih je 9 novih in s tem napredovala do polkavnice. Ter **Mr. Mich. Tomšič**, Houston, Pa., ki je prevladal **Mr. I. Trunkla**. Dobil je 6 novih in s tem dosegel čin stotnika.

Do srede januarja je bilo vojno stanje sledeče:

1. Častniški zbor:

GENERALNI MAJOR:	11 Mr. I. Kaplan, Leadville, Colorado.
GENERALNI BRIGADIR:	10 Rev. Albin Gnidovec, Rock Springs, Wyoming.
POLKOVNICA:	9 Mrs. Jennie Jelenčič, Chicago, Illinois.
PODPOLKOVNICA:	8 Mrs. Mary Meglen, Pueblo, Colorado.
STOTNIK:	6 Mr. Michael Tomšič, Houston, Pennsylvania.
NADPOROČNIK:	5 Mr. Ignac Trunkel, Great Falls, Montana.
POROČNICA:	4 Mrs. Marg. Plantan, West Linn, Oregon.
VOJNI KURAT:	3 Rev. Marcel Marinšek, O.F.M.

2. Podčastniški zbor:

NAREDNICA:	3 Mrs. Cesar, San Francisco, California.
ČETOVODJE:	2 Mrs. L. Gregorčič, Milwaukee, Wis.; Mrs. E. Gerbeck, Barberton, O.; Mr. I. Petrashich, Omaha, Nebr.; Mr. L. Kolbezen, San Francisco, Calif.; Mr. Mahkovec, Oregon City, Ore.; Mr. J. Sushman, Canon City, Colo.

KORPORALI:

- 1 Rev. Vencel Ardash, Sheboygan, Wis.; J. Barbuch, Sheboygan, Wis.; Mrs. F. Perme, Cleveland, O.; Mrs. J. Hochevar, Cleveland, O.; Mr. M. Golevich, Lemont, Ill.; Mrs. Aufderklam, St. Mary's, Pa.; Mr. Bluth, Joliet, Ill.; Mr. J. Volf, Harietta, Mich.; Mr. P. Mikula, Chicago, Ill.; M. Svigel, Forest City, Pa.; J. Glivar, Salida, Colo.; U. Ivšek, Rock Springs, Colo.; M. Ušehnik, Morgan, Pa.; Mr. Dragovan, Escondido, Cal.; J. Otrin, Ely, Minn.

3. Rdeči križ:

PO \$10: Društvo Krščanskih žena in mater, Chicago, Ill.; J. Simec, Chicago, Ill.; J. Androjna, Milwaukee, Wis. — PO \$5: F. Ivančič, Cleveland, O.; A. Bartol, Gladys, W. V.; Mrs. Malner, Kansas City, Kans. — PO \$3: Mrs. Fr. Peterka, Glendale, L. I.; Mrs. M. Plantan, West Linn, Ore. — PO \$2: A. Gregorich, Chicago Ill.; U. Kozovich, Ottawa, Ill.; C. Jeglich, Long Island, N. Y. — PO \$1: M. Toloni, Willard, Wis.; M. Seliškar, Willard, Wis., A. Bresnik, Berwick, Pa.; M. Levstek, Kansas City, Kans.; F. Vovk, Chicago, Ill.; A. Glatz, New York, N. Y.; M. Gabrenya, Cleveland, O.; A. Nose, Cleveland, O.; M. Balantič, Glendale, L. I., N. Y.; M. Pellah, M. Zupančič. — PO \$0.50: M. Kaplan, Leadville, Colo.; K. Zeitz, Milwaukee, Wis.; F. Supanc, St. Louis, Mo.; A. Novak, Cleveland, O.; L. Rupert, Farrel, Pa. — PO \$0.25: A. Lambert, Farrel, Pa.

Hej! Kje ste pa drugi! New York, rojstni kraj Ave Marije! Mar hočete biti Nazarečani, ki niso marali za svojega najznamenitejšega rojaka. Celó v globino so ga mislili pahnuti, ko jih je obiskal. Žalosten jih je zapustil s tisto zdaj uvekovečeno sodbo: Nihče ni prerok v domačem kraju! Ne naprtite si te sramote.

Pa Chicaga, druga domovina Ave Marije. Med vami je rasla in dosegla svoj srebrni jubilej. Najprej vas vsak mesec obiše. V devet novih družin je našla pot. Čast tisti, ki jo je vpeljala! A Chicaga ima še najmanj desetkrat toliko družin, ki pravijo, da so katoliške. A dokler Ave Maria ne bo imela dostopa v nje, slovensko katoliške ne bodo.

Kaj pa Joliet. Ponosen je na svoj častni naslov "Slovenski Rim". Ali naj to toliko pomeni kot Franc Jožef, jeruzalemski kralj? Rim ni samo katoliški, je tudi Marijin, oz. ker je katoliški je tudi Marijin. Tam je glavno ognjišče Marijine ljubezni. Od tam se razliva njen topli val po širnem krščanskem svetu. Tam vedno kak nov, brušen biser vdelažo v Marijino krono. Če hoče naš ameriški Rim biti vreden svojega naslova, mora biti naše ognjišče ljubezni do Marije.

In Cleveland, naša narodna metropola. Sam bi lahko zasigural ekzistenco Ave Mariji dotlej, ko bo samo Baragov spomenik v "Kulturnem vrtu" pričal, da je bil nekdanj prestolica ameriških Slovencev. Menda ste vendar še otroci slovenskih mater in kot taki tudi Marijini otroci, za katere je samo ime Marija sladka melodija. Slovenska metropola mora biti tudi Marijina metropola, sicer tudi pristno slovenska ne bo več.

Kje so še druge slovenske naselbine, ki se ob gotovih prilikah tako rade pobahajo s svojo versko in narodno zavednostjo. K naši pristni versko-narodni zavednosti spada tudi udanost do Marije, sicer je vse trkanje na prsi le bahanje berača z izprošenimi vojnimi medaljami na prsih.

Vse pod zastavo križa in Marije! Vsako izgovarjanje bo vojno vodstvo smaralo za nečastno izgovarjanje Finžgarjevega "junaka", ki se je potrjenja otresal z vzrokom, da je počen. Domov se zibajoč je pa najbrž s Koseskijem pel: Šest jih pade, kjer porine . . . Katera naselbina bi hotela igrati vlogo tega jarega junaka? Če nobena, potem:

Vse in vsi pod zastavo križa za njegovo in Marijino čast!

Za generalni štab:

REV. HUGO BREN, O.F.M.

DAROVI.

*Člani Apostolata sv. Frančiška
so poslali:*

F. Champa \$10, J. Pozel 50c,
J. Udovich \$20, A. Sasek 50c, L.
Pasdertz \$20, M. Tomsic \$10, F.
Novak \$1, A. Mlakar \$1, M. Ku-
pina 50c, J. Sedmak \$20.

Dar za Ave Marijo:

K. Zeitz 50c, A. Nose \$1, J.
Androjna \$10, M. Pujch \$1, F.
Supanc 50c, F. Gabrena \$1, A.
Brsenik \$1, F. Ivančič \$5, A.
Barfol \$5, A. Lambert 25c, Mrs.
Malnar \$5, Mrs. Lentseh \$1, U.
Kozovič \$2, F. Novak \$1, A.
Glatz \$1, A. Novak 50c, M. Zu-
pančič \$1, M. Toleni \$1, L. Ru-
pert 50c, A. Gregorich \$2, Dru-
štvo Žena, Chicago, Ill. \$10, F.
Peterka \$3, M. Balantic \$1.

Za lučke so poslali:

Mrs. Kaplan 50c, Mrs. Marte-
lic 40c, Mrs. Zitnik 25c, Mr.
Trunkel \$1, M. Hribar 10c, J.
Kristofelc 50c, K. Bicek 50c, T.
Zdesar 50c, J. Glivar 50c, R.
Korn \$1, Mrs. Martinčič 50c, M.
Božič 50c, Mrs. Pirce 25c, K.
Vesel \$1, M. Bluth 50c, M. Dra-
govan \$1, A. Mlakar 50c, L. Ho-

chevar 50c, F. Prebih 40c, N. N.
25c, N. N. 25c, J. Grahek 25c, F.
Košmerl 50c, A. Plemel 30c, Mr.
Sephar \$1, M. Bambich \$1, H.
Stautz 50c, V. Rupper 50c, F.
Košmerl 50c, J. Grahek 25c, A.
Kozjek \$1.

Dar za študente:

J. Benčič 25c, M. Zupanc \$3,
Mrs. Kreh 50c, Mrs. Potočnik \$1,
Mrs. Malnarich \$1, Mr. Potoč-
nik \$1.

Kruh sv. Antona:

M. Bambich \$1.

Božični dar:

A. Bregar \$10, J. Tomasetig
\$20, A. Stepanich \$3.

V zahvalo:

R. Schneider \$5.

Za okras oltarjev:

Mrs. Madic.

Za sv. maše so poslali:

A. Kozjek \$4, Mrs. Cven \$1.50,
Mrs. Kobal \$2, G. Puhek \$2, R.
Schneider \$16, F. Russ \$5, A.
Sendelbach \$2, M. Sternad \$3,
A. Urich \$1, A. Champa \$5, J.
Klepac \$1, M. Hribar \$1, M. Pra-

snikar \$1, Mrs. Kambic \$1, druž.
Fridrikorn \$1, Mrs. Lamsek \$1,
M. Grintal \$2, M. Trunkel \$1, A.
Nose \$1, M. Francel \$3, M. Se-
galle \$2, J. Hocevar \$1, A. Mrak
\$v, T. Kasič \$3, M. Gregorich
\$1, J. Papesh \$1, Mrs. Florjan
\$1, F. Kosir \$2, T. Zdisar \$1, U.
Konda \$5, E. Smintič \$1, N. N.
\$1, M. Božič \$1, M. Novlan \$2,
druž. Fintz \$1, Mrs. Domitrovic
\$7, Mrs. Modrein \$1, Mrs. Mar-
tinčič \$2, A. Bresnich \$1, A. Sa-
sek \$2, N. N. \$1, A. Cepon \$2,
A. Stepanich \$2, A. Bluket \$1, J.
Udovich \$2, Mrs. Bendy \$2, Mrs.
Kostelic \$1, Mrs. Gertec \$2, N.
N. \$1, J. Stariha \$1, U. Kozavič
\$1, J. Kobal \$3, J. Molek \$1, M.
Dragovan \$1, M. Grum \$5, A.
Bluth \$1, B. Žugelj \$2, M. Bri-
šar \$5, A. Wich \$3, F. Russ \$2,
M. Kopasch \$2, J. Sedmak \$2,
M. Ramuth \$1, G. Pelan \$1, F.
Likovic \$2, L. Hochevar \$1, M.
Kupind \$2, F. Prelih \$1, A. No-
vak \$3, F. Dobrinc, \$1, I. Režek
\$1, E. Kuhel \$1, M. Volf \$1, F.
Starman \$1, M. Spendal \$2, M.
Globokar \$1, M. Butcher \$1, B.
Rosenkranz \$2, M. Sivic \$1, M.
Dreshar \$2, A. Novak \$11.

NAROČITE SI PRI

AVE MARIA

MOLITVENIKE

SLOVENŠKE

SVETA URA,

v platno vez.\$.90

v fino usnje vez.\$1.50

SKRBI ZA DUŠO,

v platno vez.\$.90

v fino usnje vez.\$1.50

KVIŠKU SRCA,

v platno vez.\$.80

SLAVA MARIJI,

v platno vez.\$1.00

v fino usnje vez.\$1.25

v najfinejši opremi\$1.50

ANGLIŠKE

Child's Prayerbook.....	\$.25
Key of Heaven.....	.50 do \$3.45
First Communion Sets.....	1.00 " 2.15
Vest Pocket Manual10 " 2.00
Ave Maria50 " 1.50
Manual of Prayers	1.20 " 2.20
Holy Name Manual28 in .55
Missals	2.00 do 4.50
Catholic Girls Guide	1.50 " 5.00
Young Men's Guide	1.65 " 5.00
My Prayer Book	1.25 " 4.50
Sick Call Set	3.00 & 7.50

STATUES ALL SIZES

MEDALS -- ROSARIES

Pošlji 10 centov za poštnino.

Send 10 cents for postage.

NA EVHARISTIČNI KONGRES V DOMOVINO!

Došla nam je radostna vest, da bo letošnje poletje od 28. jun. jugoslovanski evharistični kongres v Ljubljani. Tako so sklenili jugoslovanski škofje in to veselo oznanilo takoj javili svoji duhovščini in vernikom. Izvoljeni škofijski in župnijski odbori so že začeli s potrebnimi pripravami, da bo prvi jugoslovanski evharistični kongres v Sloveniji kar najsjajnejši na zunaj in pričetek nove evharistične pomladi za našo ožjo in širšo domovino na znotraj. Jaz mislim, da je tozadevni poziv slovenskega Mojzesa, našega ljubljanskega škofa Dr. Rožmana namenjen tudi nam ameriškim Slovincem. Takole se glasi:

"Pridite, da skupno izpričamo svojo vero v Boga in Gospoda našega v presvetem Rešnjem Telesu!

Pa sedanjí čas, ko je na svetu tako malo miru, srčne zadovoljnosti in tihe sreče, a toliko negotovosti, temnih slutenj in mračnih skrbi, ali ni kaj malo pripraven čas za tako veliko zunanje slavje?...A prav sredi težav in tegob teh težkih dni stoji naš Odrašenik Jezus Kristus kakor nekoč med trpečim ljudstvom ter nas vse, ki so nam oči kalne od skrbi in ušesa naglušena od tarnanja, ljubeznivo vabi: "Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi, in jaz vas bom poživil." (Mt. 11, 28.)

Zberimo se kakor ovce krog svojega Dobrega Pastirja in s sv. Petrom vdano recimo: "Gospod, k komu pojdemo? Besede večnega življenja imaš in mi verujemo in vemo, da si ti Kristus Sin požji." (Jan. 6, 68-69.) Slej ko prej je resnično, da je tudi v časnem oziru rešenje narodov le v Kristusu, Odrašeniku sveta. Zaka! "srečno ljudstvo, ki mu je njegov Bog Gospod." (Ps. 32, 12.)

To srečo iščemo sebi in svojemu narodu v krizi naših dni. Našli jo bomo le pri Kristusu. Kajti ni tolikšne krize kruha, saj ga je v obilju. Ni tolike krize dela, saj nas delo povsod kliče. Kriza duš je, zato nered, nemir in sovraštvo. Iz krize duš vodi le en izhod, Oni, ki je o sebi dejal: "Jaz sem pot, resnica in življenje." (Jan. 14, 6.)

Kristus v presvetem Rešnjem Telesu je naše življenje. Iz njega zajemajmo pogum v težavah, veselje v preskušnjah, upanje v brezupu, veliko, vse premagujočo ljubezen do Boga in bližnjega. Iz takšne ljubezni vzklije mir v narodu in med narodi. Iz takšne ljubezni se bo našla prva pomoč v tolikeri bedi in prava rešitev zamotanih socialnih vprašanj.

Moramo in hočemo pomagati, vsak po svojih močeh, da se svetovna stiska olajša vsaj v našem narodu in to po Jezusu, našem edinem Rešitelju. Zato pridite vsi, ki verujete v Jezusa Kristusa v presvetem Rešnjem Telesu med nami živečega. Vabimo vse stanovce, pred vsem delovne stanovce, ki jih je teža naših dni najbolj zadela, da v Jezusu najdejo pot iz stiske. Vabimo katoliško inteligenco, da v Jezusu najdejo Resnico, sredi sedanjih zmot. Vabimo zlasti mladino, da v Jezusu najde življenje, pravo, lepo osrečujoče.

Pridite, priredimo Jezusu našemu Odrašeniku, zmagovito slavje!

Pridite, poklonimo se v molitvi in ljubezni našemu Bogu, ki ima svoje bivališče med nami!

Pridite, združimo se z Jezusom, ki je kruh življenja, zedinimo se po Njem v medsebojni ljubezni in v trajnem miru! Že sedaj pripravljajmo svoja srca z molitvijo, sv. daritvijo in žrtvami na velike dni kongresa, da bodo res dnevi, ki po sv. Evharistiji odprejo našemu narodu vire nadnaravnega življenja v blagoslov naši domovini.

V Ljubljani, na praznik Kristusa Kralja 1934.

DR. GREGORIJ ROŽMAN,
škof ljubljanski.

Se nam li ne zdi, da je dobri pastir našega naroda onstran morja pogledal tudi v naše razbičane duše in vzdihnil: Množica se mi smili! Kruha nimajo, ne telesnega, ne dušnega. Dajmo jim dušnega in našli bodo telesnega! Saj skrbnemu, ljubečemu očetu se ne smilijo samo otroci, ki se doma otepajo s telesno in dušno revščino, ampak tudi oni, ki se po svetu borijo z njo. Zato ta njegov poziv velja tudi nam, najmočnejšemu izrastku slovenske lipe v tujini. Tudi njemu bi rad omogočil novega soka nadnaravnega življenja iz tabernaklja, brez katerega tudi naravno življenje hira in propada. Če nas ni naravnost pozval, naj pošljemo svoje zastopnike v domovino po ogenj božje ljubezni, je pač to storil z ozirom na težke prilike, v katerih se nahajamo. Velika razdalja, nemali stroški sta nedvomno vpoštevanja vredna zadržka. Toda če smo šli preko njih, ko je šlo za kako narodno slavje, se jih ne smemo ustrašiti, ko gre za naše prvo evharistično slavje te vrste.

Zato preko vseh pomislekov, resničnih in dozdevnih težav, k sklepu: Ameriška Slovenija mora biti na ljubljanskem evharističnem kongresu uradno zastopana. Domovina mati hoče imeti tiste dni vse svoje otroke skupaj. Od onih v tujini hoče videti vsaj častno zastopstvo, sicer ji evharistično Sonce ne sijalo tako toplo. Težka slutnja bi ji zastirala njegove žarke, da so morda postali otroci sence, ne Sonca. Oni iz bližje evropske tujine bodo gotovo prišli, čeravno mnogi sorazmerno težje kot Amerikanci.

Ne izgovarjajmo se, da smo bili pred par leti v Chicagi priča sijajnejšega evharističnega kongresa kot bo jugoslovanski v Ljubljani. Ne gre toliko za evharistično parado, glede katere Jugoslavija z Ameriko kajpada ne more tekmoovati. Gre v prvi vrsti za evharistično kraljestvo v naših dušah. Za poživiljenje dinastičnega čuta napram našemu evharističnemu Kralju pa bo ljubljanski evharistični shod nam Slovincem nudil več pobude, kot svetovni čičaški. Oni, ki se ga bodo udeležili bodo imeli priliko poklekniti k tistim angelskim mizam, kjer so nekdanj vsi srečni prejeli prvo sv. obhajlo. Ta sladka čustva iz nekdanjih dni, jim bo domača beseda o presv. Evharistiji še bolj razvnela. Toplejših src se bodo vračali od tega narodno-evharističnega kresa, kot mednarodnega čičaškega.

Na noge tedaj za priprave. Junij ni več tako daleč. Kako organizirati našo ameriško delegacijo, ni moja stvar. Jaz le pravim, da je ne sme manjkati. Prepričan sem tudi, da je ne bo težko organizirati. Mnogi itak že delj časa mislijo na obisk domovine, duhovniki in svetni. Kot vsako leto jih je gotovo tudi letos že več sklenilo, da pojdejo to poletje. Ti naj se domeniijo da hočejo skupaj potovati za to priliko in lepa naša delegacija bo skupaj. Tako se bo na ljubljanskem evharističnem kongresu spleta med domovino in njeno ameriško hčerko nova vez posvečene medsebojne ljubezni, ki je trajnejša kot ljubezen krvi. O podrobnostih naše delegacije naj vsak, ki se za to zanima, pove svoje mnenje, edini pa ostanimo v sklepu:

Na evharistični kongres v domovino!